

sosyalist işçi

www.sosyalistisci.org

DEVRİMCİ ANTİKAPİTALİST GAZETE

SAYI: 319 ■ 4 Nisan 2008 ■ 1 YTL

Ergenekon terör örgütüdür

Darbeye karşı acil demokrasi

**İran
Devrimi'nden
ders
çıkarmak**

Sayfa: 9

**Seçmenlerin yüzde
57'sinin partileri, DTP
ve AKP kapatılmak
istiyor.**

**Buna izin veremeyiz.
Veremeyeceğiz!**

**Bir kere daha darbe
koşullarında yaşa-
mak istemiyoruz.**

**Darbeye, sivil politik
örgütlere müdahale-
ye izin vermeyeceğiz.**

Darbecilere meşru zemin oluşturmakla görevli **Ergenekon** terör örgütü her gün biraz daha açığa çıkıyor. Kendilerine ulusalcı-vatansever-yurtsever diyen bu örgütlenme kendi saflarında olanları öldürüyor, binalarını bombalıyor. Kargaşalık, huzursuzluk ortamı yaratmaya çalışıyor. Bu ortamda bir darbenin meşru bir zemin bulacağına inanıyor. Öte yandan bir grup generalin darbe yapma planları aylar önce **Nokta** dergisinde açığa çıkarılmıştı. Dergi basılmış, elindeki belgelere el konmuş ve genel yayın sorumlusu hakkında dava açılmıştı. Şimdi bu belgelerin doğruluğu kanıtlandı. Yani ortada darbe planladıklarını itiraf etmiş generaller var ve serbestler.

AKP kapatma davasının iddianamesinin önce başka yerlere gönderildiği artık biliniyor. Buna rağmen iddianame Anayasa mahkemesi tarafından kabul ediliyor.

Kürtler ve DTP

Kapatılmak istenen bir başka siyasi parti ise DTP. Daha önceki bütün Kürt partileri kapatıldı.

DTPliler milletvekilleri hakkında daha önce açılmış olan davalara devam edilecek. Yani milletvekillerinin dokunulmazlığı söz konusu milletvekilleri Kürt olunca, DTP'li olunca bir işe yaramayacak.

Ergenekon ve AKP kapatma davası tartışmaları arasında gerçekleştirilen **Newroz** gösterilerinde iki kişi öldü. Yüzlerce yaralı, binlerce gözaltı var.

CHP'nin ısrarı ile çıkan 301'inci maddeden 15 ayda 2722 kişiye dava açılmış.

Ve bu arada **Devlet Bahçeli** aynen **Alpaslan Türkeş** gibi ülkücülere "sokağa çıkmayın" dediği için Ankara ve İstanbul'da ülkücüler satırlarla solcu öğrencilere saldırdılar. Kafa tokuşturan polisler ve güvenlik solcu öğrencilere saldırdı.

Solcu öğrencilere saldıran güvenlikli işe alan yetkililerin biri **Kemal Alemdaroğlu**. Ergenekon soruşturması nedeniyle göz altına alındı. Diğeri ise **Nur Serter**. CHP'li.

Bütün bu koşullarda çok geç olmadan sokağa çıkmak ve demokrasiyi acilen savunmak için harekete geçmek gerekiyor.

Sayfa: 3-6-7-8

**NÜKLEER SANTRALA
HAYIR**
Küresel Eylem Grubu

**26 NİSAN
İSTANBUL**

**NÜKLEER
SANTRALLERE
KARŞI
MİTİNG**

Sosyal yıkım yasasını Birleşirsek durdururuz

14 Mart'taki 2 saatlik grev ve ardından gelen eylem dalgası etkili oldu. Hükümet hemen masaya oturdu. Masadan az kazanımla çıktık belki ama bir gün "sendikacılar yalancı" diyen Çalışma Bakanı ertesi gün masaya oturdu.

Neden, tüm çalışanların uzun süre sonra ilk kez birlikte davranmasıydı. Türk-İş'in, KESK-DİSK-TMMOB-TTB dörtlüsüyle bir araya gelmesi idi. Emek Platformu'nun 8 yıl sonra ayağa kalkması ve Telekom çalışanları gibi grev silahını kullanmasıydı. AKP hükümetinin yürüttüğü yeni-liberal saldırırgan-

lığı durduracak mücadeleler aynı yolu izlemek zorunda.

Eğer Emek Platformu'nun son bölünmesi devam eder, solun hakim olduğu dörtlü Türk-İş ve Hak-İş'le yollarını tamamen ayırırsa, işte bu en büyük hata olur.

Gün tüm çalışanların, sosyal yıkım yasasının tüm mağdurlarının birleşme günüdür.

Gün darbelerin tezgahına düşme, AKP'ye zenginlerin yanında olduğu için karşı çıkma gündür.

İşçi sınıfı birleşirse patronların ekonomik paketleri, IMF anlaşmalarını çöpe atabilir.

**Sağlığıma
dokunma
sigortamı
attırma**

**Herkese
sağlık,
güvenli
bir gelecek**

6 Nisan'da

**Ankara,
İstanbul
ve İzmir'de
SOKAĞA**

Fora zeytin işçileri

Balıkesir'de bulunan Fora Zeytin Fabrikası işçileri, 4.5 yıllık örgütlenme mücadelelerinin ardından, 40 gündür grevde. Patronun anlaşmaya yanaşmaması nedeniyle greve devam edeceklerini belirten işçiler, "iş, ekmeğe yoksa barış da yok" diyerek grevi sürdürüyorlar. Grevi, içinde Türk-İş bölge temsilcilerinin de olduğu, Tek Gıda-İş, Petrol-İş, Maden-İş, Haber-İş, Orman-İş, Şeker-İş ve Liman-İş bölge şube temsilcilikleri de destekliyorlar.

SCT işçileri kazandı

Mersin'e bağlı Tarsus İlçesi'nde bulunan SCT filtre işçilerinde, Mart 2006'da başlayan grev işçilerin kazanımıyla sona erdi. Bir yandan sendikalaşma hakları, bir yandan da sosyal hakları için 742 gündür zorlu bir mücadele veren işçiler, işverene geri adım atarak taleplerini kabul ettirdiler. Birleşik Metal İşçileri Sendikası tarafından yürütülen toplu iş sözleşmesinin imzalanmasından sonra işçiler eğitim ödeneği, izin ödeneği, evlenme ödeneği, doğum ödeneği, bayram ve yakacak ödeneği gibi sosyal hakların yanı sıra yüzde 20.26'lık ücret artışı ve sendikanın resmi temsilciliğini de işverene kabul ettirerek direnişlerini başarıyla sonlandırdılar.

Tekstil işçileri grevde

İstanbul Gaziosmanpaşa'da bulunan İlbek Tekstil Fabrikası'nın 520 işçisi 40 gündür grevde. Ağır çalışma koşullarının bulunduğu fabrikada işçiler kamerayla sürekli gözetim altında tutuluyorlardı. Sigorta primlerinin, kıdem tazminatlarının ve hatta ücretlerin doğru dürüst ödenmemesi sonucu işçilerin başlattığı greve patronun yanıtı makineleri kaçırmaya girişimi oldu. İşçilerin kararlılığı sonucu bu saldırı püskürtüldü. İlbek işçileri mücadelesine kararlılıkla devam ederken diğer tekstil fabrikası işçilerini de ortak mücadeleye ikna etmeye çalışıyorlar.

Cam işçileri ücret artışı kazandı

İstanbul Cam Sanayi AS'de çalışan işçilerin adına Kristal-İş Sendikası'nın yürüttüğü toplu iş sözleşmesi ücretlerde ve sosyal yardımlarda çeşitli artış ve kazanımların elde edilmesiyle imzalandı.

1300 işçi kararlılığını gösterdi

Sahibi olduğu bankaların ve kamu bankalarının içini boşaltmakta oldukça yetenekli olan Cavit Çağlar, sahibi olduğu Bursa'da ki Nergis Tekstil Fabrikası'nda da aynı yeteneğini işçilere karşı kullanmaya çalışıyor. 3 aydır işçileri zorunlu ücretsiz izne çıkartan Çağlar'a karşı 1300 işçi fabrika önünde protesto gösterisi başlatarak, mücadeleye start verdi.

Ege Çelik'te hak alma mücadelesi

Aliğa'da ki demir çelik fabrikalarının en büyüklerinden olan Ege Çelik'te işveren işçileri giriş-çıkış yaparak haklarından mahrum bırakıyor. Sigortalılık süresi, kıdem tazminatı gibi haklarından mahrum bırakılan eski işçiler bu nedenle hak arama mücadelesine giriştiler. Hak arama mücadelesi yeni işçileri de etkiledi. Yeni işçilerde aşağı düzeyde ücret aldıklarını söyleyerek hak alma mücadelesine destek verdiler. Ege Çelik'te işveren işçileri çıkararak, vardiya değişimi yaptırmama, mesailerini kaldırma ve telefon görüşmelerini yasaklama gibi uygulamalarla işçilere gözdağı vermeye çalışıyor. Bu arada işçiler fabrikanın büyük karlar elde ettiğini, yeni 200 işçi alma girişiminin de bunu kanıtı olduğunu söylüyorlar.

Tuzla'da ölüm kol geziyor

Her fırsatta dünyada hızla önemli bir yer yakaladığı söylenen ve büyük karlar elde eden Tuzla Tersaneler bölgesi'nde iş kazası sonucu yaralanma ve ölümlerin ardı arkası kesilmiyor. 13 Mart'ta 20 metreden düşerek ağır yaralanan Yüksel Özdemir adlı işçinin ölümünün acısını yaşayamadan, işçiler bir çalışma arkadaşlarının ölümüyle daha sarsıldı. Boya işçisi Ali İhsan Çam-

da 30 Mart'ta iskeleden gemi güvertesine düşerek hayatını kaybetti. İşveren, ölen işçiyi dikkatsizlik suçladı. Son 10 ayda 21 işçinin hayatını kaybettiği Tuzla'da sorumluluk işçilerin üzerine yıkılıyor. İşçiler intihar etmek için Tuzla'da çalışıyor! Ölümün kol gezdiği Tuzla Tersaneler Bölgesi'nde ne hükümet yaptırım uyguluyor ne de işveren önlem alıyor.

İş kazası cenneti Türkiye

Türkiye İstatistik Kurumu'nun (TÜİK) 2007 yılında ilk defa yaptığı "İş Kazaları ve İşe Bağlı Sağlık Problemleri" adlı konulu araştırmaya göre, her 100 çalışandan 2.9'u 2006 içinde iş kazası geçirmiş. Bu da Türkiye'de 23 milyon 300 bin çalışandan olduğu düşünüldüğünde, 2006 yılında 236 bin iş kazası sonucu, 676 bin işçinin kazalardan etkilendiğini ortaya koyuyor. Kazaların büyük çoğunluğu sigor-

tasız işçi çalıştıran, kayıt dışı küçük işyerlerinde gerçekleşiyor. İş kazalarının sektörlere dağılımı ise şöyle: Madencilik yüzde 10.1, elektrik yüzde 7.7, imalat sektörü yüzde 5.2, inşaat yüzde 4.6, taşımacılık yüzde 3.7. Bu sektörleri de sırasıyla haberleşme ve depolama izliyor. Ayrıca her 100 çalışandan yüzde 3.7'sinin mesleğe bağlı hastalıklara yakalanması da başka bir gerçek.

301. maddeden binlerce dava

Yargı, Hrant Dink'in katledilmesine giden yolu açan, Orhan Pamuk, Elif Şafak gibi yazarların yargılanmasına neden olan Türk Ceza Kanunu'nun 301. maddesinin, sıradan bir ceza maddesi olmadığını her fırsatta gösteriyor. Roman kahramanlarından, bakan eli sıkımayanlara kadar geniş bir yelpazenin yargılanmasına yol açan bu madde düşünce özgürlüğünün önündeki en büyük engellerden birisi. Devlet, devletin temellerine karşı yapıldığını düşündüğü her türden düşüncüyü cezalandırmak için 301.

maddeyi deyim yerindeyse bir silah olarak kullanıyor. Bu nedenle bugünkü rejimin aynen devam etmesinden, hatta daha da totaliterleşmesinden yana olanların 301. maddeyi kutsal bir metin gibi ölümüne savunmalarını anlamak mümkün oluyor. Var olan rejimden geçinilenler, palazlanan ve nemalanımlar varlıklarını neredeyse bu maddeye bağlamış durumdadılar.

Rejimin bekası için

Ordu, CHP, MHP, sivil

Orhan Pamuk'un İstanbul'daki evinin karşısındaki duvar.

bürokrasi bu kesimlerin başında geliyorlar. Bu nedenle 301. maddeyi sıkı sıkıya tutunup, eleştirenlere tehdit savuruyorlar. 301. maddeyi savunmak için ne kadar vatan-millet edebiyatı varsa yapan bu kesimlerin, en büyük savunusu "her ülkenin kendini korumak için böyle bir maddesi olduğu ve onu kullandığı" yönünde. Aslı astarı olmayan böyle bir iddia, şimdiki kadar hangi ülkede kimin böyle bir maddeden yargılandığı

sorulduğunda çöküyor. Ama sorun bu da değil. Herhangi bir ülkede böyle bir madde bulunabilir ve bu maddeden yargılanan da. Bu o ülkenin de demokratik olmadığı anlamına gelir. Önemli olan düşünce özgürlüğüne en büyük tehditlerden birini oluşturan böyle bir yasa maddesinin topyekun ortadan kaldırılması.

Düşünceye karşı 301 silahı

301. madde sıradan bir madde değil, çünkü

popüler olan birkaç ismin başına örülen çorapla sınırlı değil. Adalet bakanının verdiği bilgilere göre 2006 yılında, 301. maddeden 835 dava açıldı ve bin 314 sanık hakim karşısına çıktı. 2007'nin ilk 3 ayında ise 744 davada bin 189 sanık yargılandı. Toplamda açılan dava sayısı binlerle ifade ediliyor. 301 kaldırıl-sın sesleri artarken dava sayılarında da artış var. 301. madde düşüncüyü kitlesel olarak yargılayan bir tehdit olarak karşımızda duruyor.

Diyarbakır Cumhuriyet Başsavcısı'nın, hazırladığı bir iddianamede Kürt halkı için "sözde Kürt halkı" demesi karşısında Tevni Yayımevi sahibi Mehdi Tanrıku, savcı hakkında Kürtçe şikayet dilekçesi verdi. Tanrıku dilekçesinin işleme konulacağını düşündükten, kendi hakkında dava açılacağını aklına bile getirmemişti. Tanrıku hakkında "Türk

Ceza gerekçesine bak, hizaya gel

Harflerinin Kabulü ve Tatbiki Hakkındaki Kanun'a muhalefetten dava açıldı. Duruşmalarda Kürtçe ifade ve savunma veren Tanrıku 5 ay hapis cezasına çarptırıldı. Bu ceza yetmezmiş gibi Tanrıku

hakkında mahkemede duruşmalarda Kürtçe konuştuğu için "maksadı üzümler yemek değil, bağcıyı dövmek" suçundan yeni ceza davası açıldı. Yargı artık Kürtleri mahkum edebilmek için yasal gerekçeler bulamayınca komik gerekçelere başvurarak ceza vermeye çalışıyor. Bu gözü dönmüş acizlik gücünü elbette derin devletten alıyor.

İtirafa rağmen tutuklanmadı

Gaziosmanpaşa'da, Hasdal Hava Üs Tabur Komutanlığı'nda görevli bir astsubayın evinde yapılan aramada cephanelik bulundu. Evde yapılan aramada mayın, yüzlerce G-3 memisi, işaret fişekleri ve TNT bomba kalıntıları bulundu. Daha önce de 9 adet mayını Alibeyköy Barajı'na attığını söyleyen astsubay, inzibat ekip-

lerinin gözetiminde çıkartıldığı mahkemede tutuksuz yargılanmak üzere serbest bırakıldı. Bu astsubaya bu yığılmağın niçin yaptığı, nereden elde ettiği ve hangi amaçla kullanılacağı gibi basit soruların bile sorulmadığı ve serbest bırakıldığı düşünüldüğüne, derin devletin kollanım yaygınlığı da çarpıcı bir biçimde ortaya çıkıyor.

Ankara'da faşist saldırılar

Ankara Üniversitesi'ne DTCF ve Tandoğan Kampüsleri'nde faşist saldırılar hızlandı. Geçen Pazartesi ülkücü faşistler DTCF'de bir öğrenciyi kolundan satırla yaraladı. Ertesi gün yemekhanede yemek yiyen bir öğrenci ensesinden satırlandı. Polis, antifaşist öğrencilerin saldırı haberini alarak yemekhaneye doğru harekete geçmesi üzerine

saldırı ve antifaşist öğrencilerin üzerine gaz bombası attı. Aynı gün Tandoğan Kampüsü'nde de ülkücü faşist öğrencilere saldırı. Her iki üniversiteden de toplu çıkış yapan öğrenciler Yüksel Caddesi'nde basın açıklaması yaptılar. Ertesi gün ise saldırıya uğrayan öğrencilerden üçü tutuklandı!

sosyalist işçi

Özgürlükleri savunmak gerekiyor

Bugünlerde bir çokları uzlaşmadan bahsediyor. "Siz Ergenekon'u durdurun, bir adım geri atın biz de AKP'yi şimdilik kapatmayalım, bir adım geri atalım" diyor.

Erdoğan şimdilik geri adım atmayacak gibi duruyor. "Durmak yok, ileri" diyor. Ama AKP bir burjuva partisi. Son tahlilde TÜSİAD'ın huzur istemine uyar ve kapatılmamak için geri adım atar.

Anayasa Mahkemesi iddianameyi kabul ettiği an "piyasalar" karıştı. Yerli ve yabancı sermayeyi istikrarsızlık telaşı sardı.

AKP'nin bu basınca dayanması zor.

Ne var ki AKP daha önce de uzlaşmış. Şemdinli'de, Kürt sorununda, Nokta Dergisi olayında, Hrant Dink'de hep geri adım attı. Attığı her geri adım dönüp ona çarptı. Bütün bu olaylardan alınması gereken bir tek ders var: Geri adım atmak, darbecilerle, katillerle uzlaşmak yanlıştır.

AKP uzlaşsın, kapatılmamak için Ergenekon soruşturmasını yürüten savcılar engellerse eninde sonunda Anayasa Mahkemesi tarafından gene de kapatılır. Bu Mahkeme'nin şakası yok. Yüzde 47 oy onların umurunda değil. Onlar 27 Mayıs'da Menderes'i yargılayan mahkemenin izinden yürüyorlar.

Bu koşullarda biz ne yapacağız? Solun önemli bir kesimi tutum aldı. Onların tercihi darbeden yana olmak. kemalizm övüyorlar, gösterilerinde bayrak taşıyorlar. Bir diğer kesimi ise sessiz kalıyor. Susuyor. Ortaya çıkarsa da "ne darbe ne şeriat" demek istiyor. Sanki bu ikisi eşit yakınlıktaki tehditmiş gibi.

Bu sol çizgilere katılmak mümkün değil. Biz Sosyalist İşçi'nin geçen sayısında ilan ettiğimiz çizgiyi benimseyeceğiz. "Darbeye karşı sokağa" çıkacağız. Toplumun büyük, ezici büyük çoğunluğunun sesi olacaktır.

DTP'ye özel müdahale

Mecliste 20 temsilcisi olan DTP bir yandan kapatılma tehditi altında bir yandan da bu partinin vekilleri dokunulmazlıklarını kaldırılmadan yargılanmaya çalışılıyor. İşte Türkiye'de adalet böyle açıkça yasadışı kurullarla işliyor. "Söz konusu Kürtler ise gerisi tefferruat" diyor. Bomba koyan asubaylar serbest bırakılıyor onları yargılamaya çalışan savcı meslekten atılıyor.

Kürtleri savunmadan, Kürtleri kapsamadan özgürlükleri savunamayız.

Bütün darbeciler ve darbe kışkırtanlar derhal yargılansın

Anayasa mahkemesi AKP'nin kapatma davasına ilişkin iddianameyi kabul etti. Şimdi tüm darbeciler, darbe kışkırtanlar, utangaç veya açık bir biçimde darbe destekleyenler sevinçten zıplıyorlar ve "işte bağımsız yargı işliyor" diyorlar.

AKP'nin kapatılmasını isteyenler DTP'nin de kapatılmasını istiyorlar. Hiç değilse bu konuda sessiz kalmayı tercih ediyorlar.

Soldan darbeyi destekleyenler bir yandan en sağ kemalistlerle birlikte Türkiye'de bir karşı-devrim yaşandığını söylüyor ve cumhuriyet değerlerini korumak gerektiğini, AKP'nin şeriatçı, fakat en önemlisi Amerikancı olduğunu anlatıyor, diğer yandan da Kürt hareketinin Amerikancı olduğunu söylemektedirler. Yani ustalıkla kendilerini en saf ve temiz anti-emperyalist pozisyona sokarken aslında bir muhtemel darbeye yaranmaya çalışıyorlar.

Soldan darbeye destek olanlar gözlerimizin önünde teşhir olan Ergenekon örgütünü görmemezlikten gelmeye çalışıyor. Darbe çağıran İlhan Selçuk 83 yaşında diye feryat ediyorlar ama bu soruşturmadan haber veren Taraf gazetesi muhabiri Soner Arkanoglu'nun gözaltına alınmasına göz yumuyorlar. Sesleri çıkmıyor.

Darbe yanlısı "solcular" adım adım milliyetçiliğe kayıyorlar. Önce yurtsever oluyorlar, sonra gösterilerde Türk bayrakları taşıyor. Bir sonraki adım Kızıl Elma Koalisyonu kurmak oluyor.

Darbeye "soldan" destek verenler aslında meşruyet için kitle tabanı arayan darbecilere taban oluyorlar.

Darbe destekçilerinin bir başka iddiası da AKP'nin demokrat olmadığı. Bunun için de AKP'nin Kürtlere ve DTP'ye karşı tutumunu gösteriyorlar.

AKP elbette demokrat değil. Elbette onun demokrasisi sadece kendisi için. Ama bu onun kapatılmasını alkışlamak için yeterli neden değil.

AKP demokrat olmadığı kadar şeriatçı da bir parti de değil. AKP'nin ana karakteri bir burjuva partisi olması ve yeni liberalizmin bugüne kadar ki en iyi uygulayıcısı olması.

Ne var ki AKP'nin bir diğer özelliği de cumhuriyetin kurucu bürokrasisine karşı mücadele etmesi. Bugünkü çatışmayı tam da bu nokta oluşturmaktadır.

AKP, eski bürokrasiyi tasfiye etmeye çalışmakta ve kendi kadrolaşmasını oluşturmaktadır. Buna bağırı çağırı karşı çıkanlar yıllardır devleti kendi malı olarak görenleri savunmaktadır. Bu eski asker-sivil bürokratlar darbeleri gerçekleştirenlerdir, savunanlardır.

Devlet yönetmeye soyunan bu iki kanat arasında tutum almak gerekmiyor. Solun hatası bu iki kanadın mücadelesinde eski bürokrasiyi savunan bir pozisyona düşülmesidir. Bunu yaparken de AKP kadroları takkiye yapan şeriatçılar olarak görülürken köhnemiş kemalist bürokrasi cumhuriyet değerlerini savunan kadrolar olarak görülürken ve desteklenmektedir.

AKP'nin kapatılma davası aslında

toplumun yüzde 47'sinin oylarının çöpe atılmasıdır. Sonuçları ağırdır.

Seçimlerden önce Cumhurbaşkanlığı seçimleri yapılmaya çalışılırken CHP, MHP ve İşçi Partisi Erdoğan'ı idamla tehdit ediyorlardı. Ardından Anayasa mahkemesi müdahalesi geldi.

Erdoğan'a karşı Ergenekon'u savunanlar "Tayyip şaşırma, Menderes'i unutma" diye bağırıyorlardı. Kendilerinin unutmaması gereken ise tarih önünde eli kanlı darbecilerin düştüğü durumdur.

Parti kapatmak AKP'yi daha da güçlendirecektir. Toplum açık ve net bir biçimde darbeye, her türlü müdahaleye karşıdır. AKP'nin aldığı yüzde 47 oyun açıklaması zaten budur.

Asıl sorun, solun bütün bu gelişmeler içinde eriyip yok olmasıdır. Darbe destekleyenler, giderek daha milliyetçi bir hale gelen sol işçi ve emekçiler gözünde tüm inandırıcılığını kaybetmektedir.

Bu durumda yapılması gereken çok açık ve net bir biçimde darbeye karşı çıkmak ve Ergenekon'un üzerine gidilmesini bütünüyle desteklemektir.

MARKSİZM 08

16-19 mayıs istanbul

DSP tarafından örgütlenen 4 günlük tartışma toplantıları dizisi
marksizm2008@gmail.com • 0536-335 10 19 • www.dsp.org.tr

- Irkçılığı ve milliyetçiliğe karşı nasıl mücadele edeceğiz?
- Kürt sorununda çözümün neresindeyiz?
- Rus devrimi neden yenildi?
- 1968: Son büyük yangın
- 1968: Türkiye'de solun atılım yılları
- Kapitalizm sonrası yaşam
- Devrimci partiye neden ihtiyacımız var?
- Yeni liberalizmin sonuna mı geldiniz?
- Kapitalizm ve cinsel ayrımcılık

- Küresel ısınmayı durdur dünyayı değiştir!
- Yeni sol ve yerel seçimler
- İslami hareketler düzene tehdit mi?
- Müzikle isyan
- Medyanın mücadelede rolü
- Kemalizm, stalinizm ve Türkiye solu
- Dünyada yeni solun yükselişi
- ABD emperyalizmi ve işgaller ve savaş
- Acil demokrasi
- Başka bir dünya mümkün

Chris Harman (SWP)
Talat Ahmed (Left4)
Jonathan Neale (Campaign Against Climate Change)
Stefan Bornost (Die Linke)
MARKSİZM 2008'deleri!

Bugüne kadar Marksizm toplantılarına katılmış konuşmacılardan bazıları

Orhan Pamuk, Ahmet Oktay, Ufuk Uras, Nuray Mert, Akın Birdal, Murat Çelikkın, Sevgi Göççe, Ragıp Duran, Sevil Erol, Ercan Karakaş, Ertuğrul Kürkçü, Algan Hacaloğlu, Hilal Atıcı, Filiz Koçallı, Bülent Somay, Melda Keskin, Roni Margulies, Hayri Kozanoğlu, Tayfun Mater, Levent Şenşever, Sami Evren, Melih Pekdemir, Rıdvan Akar, Alex Callinicos, Şenol Karakaş, Sevgi Uçan, Mete Çubukçu, Sinan Özbeke, Abdullah Aysu, Barış Pirhasan, Doğan Tarkan, Yıldız Önen, Fethiye Çetin, Selim Deringil, Ahmet Tonak, Harun Tekin, Yıldız Ramazanoğlu, Bülent Somay, Memet Ali Alabora, Metin Yeğin, Avi Haligua

Türk-İş olmadan sosyal yıkım durdurulamaz

Emek Platformu neden önemli?

Geçtiğimiz hafta hükümet sosyal yıkım yasasını sendikalarla tekrar görüşti ve SSGSS şimdiki meclis gündeminde.

14 Mart'ta gerçekleşen 2 saatlik grev işyerlerinin ve sokağın havasını değiştirmişti. Grevin etkili olmasının nedeni Emek Platformu tarafından düzenlenmesiydi. Ancak grevi hemen ertesinde hükümetle yapılan pazarlıktan sonra Emek Platformu yine bölündü.

Toplantı çıkışında Çalışma Bakanı Faruk Çelik'in ardından açıklama yapan Türk-İş Başkanı Mustafa Kumcu'nun 'yüzde 80-90 uzlaşık' sözü karşısında KESK, DİSK, TMMOB, TTB dörtlüsü ayrı bir eylem programı açıkladı. 6 Nisan'da Kadıköy'de gerçekleştirilecek mitingde ve diğer eylemlerde Türk-İş yer almayor.

14 Mart grevini ve sokak eylemlerini etkili kılan Türk-İş'in katılmıydı. Türk-İş'i uzlaşmacılıkla suçlayan dörtlünün kendi başına gerçekleştirdiği eylemlere katılmıyordu çoğu zaman bin kişiyi bile aşmıyordu. Dörtlünün çağrısıyla yapılan grevler hep kağıt üstünde kalıyor. Hükümetleri korkutan onlar değil, Türk-İş'in katılımı ve bu katılımı birlikte tüm çalışanları birleştiren Emek Platformu'nun ayağa kalkması. Dörtlü yasanın mecliste görüşüldüğü şu dönemde ayrı eylem kararını alıp, Emek Platformu'nu bölmesi hükümetin işini kolaylaştırıyor.

Türk-İş AKP uşağı mı?

Türk-İş Başkanı'da her sendika yöneticisi gibi grev yapmaktan, hükümet ve egemen sınıfla cepheden çatışmaktan kaçıyor. Ancak sendika yöneticilerinin tutumunu belirleyen tabandır. Türk-İş üyesi işçilerin sosyal yıkım yasalarına karşı 80'lerin sonunda bu yana direniyor. İki hafta önceki sokak eylemlerinde ne kadar öfkeli olduklarını gösterdiler. Türk-İş yönetimi ilk fırsatta uzlaşsa da tabandan tamamen kopamaz.

Türk-İş yönetimi 12 Eylül sonrası hükümetle çalışma bakanı vermişti. Sosyal demokratlar uzun yıllar Türk-İş'e hakim oldu. Onların uzlaşmacılıkları MHP'li sendikacıların

Çalışanların büyük bölümü sendikası

Sendikalar: Türkiye'de 20 milyon civarında ücretli emekçi çalışıyor. Çalışma Bakanlığı verilerine göre 3 milyon 300 bin kadarı sendika üyesi. Sendikaların kendi rakamlarına göre ise sendikacı işçi sayısı 3 milyonun altındadır. Sendikal örgütlenişine paralel olarak konfederasyon sayısı artıyor. Türk-İş, Hak-İş, DİSK, KESK, T. Kamu-Sen ve irili ufaklı diğer sendikal yapılarla Türkiye işçi sınıfı tam bir örgütsel bölünme içerisinde.

Emek Platformu: 1990'ların başında Türk-İş, KESK ve DİSK yan yana gelmesi ile kuruldu. Tüm emek ve emekten yana örgütleri kapsayan etkili bir çatı oldu.

Türk-İş: 1 milyondan fazla üyeye sahip en büyük işçi örgütü. İşyeri örgütlenmeleri çok güçlü. Tabanında her fikirden işçi bulunuyor. Sık sık sokağa çıkmıyor. Çıktığı an peşinden grev geliyor.

Dörtlü: KESK, DİSK, TMMOB, TTB'den oluşan sol sendikaların birliği. Yönetimindeki anlayış sendikaları sol siyasetin basit bir uygulama aracı olarak görüyor.

Kızıl sendikacılık: Sendikaların yönetiminde sosyalistlerin bulunmasını, sendikaların asıl asıl olarak devrimci mücadele yürütmesini öneren sekte ve stalinist anlayış.

önünü açtı. Bir önceki yönetim artık ulusal-cılaşmış sosyal demokratlarla faşist sendikacıların ittifakıydı. Kısacası en kitlesel işçi örgütünün yönetimine yaygın politik akımlar damgasını vurdu hep. Ancak tüm bu dönemlerde tabana harekete geçmek istediğinde Türk-İş yönetimi de sokağa çıkmak zorunda kaldı.

1992-2001 yılları arasında işçi hareketinin en mücadeleci kanadı olmuş KESK'le Türk-İş tabanının yan yana gelmesi sonucu bu ülkede iki hükümet yıkıldı. Sol eğilimli işçiler sağ destekleyen işçileri Emek Platformu çatısının sağladığı birlikte etkilemeyi başarmıştı. Türk-İş'i 'AKP uşağı', 'uzlaşmacı', 'düzen örgütü' olarak suçlayanlar tabanında yer alan işçileri küfrettikleri sendikacılara terk ediyor.

Emek Platformu neden bölünüyor?

KESK, DİSK, TMMOB,

TTB'ye hakim olan sol grupların sendikal hareketle yanlış bakışı Emek Platformu'nu dinamitliyor.

KESK yönetimini birkaç küçük sol parti belirliyor. KESK öncelikli işinin demokrasi mücadelesi olduğunu söylüyor. Grev inşa etmek yerine basın açıklamaları, Ankara yürüyüşleri gibi protesto eylemlerini tercih ediyor. Bu anlayış KESK'i küçülttü. Dün kamu emekçileri arasında en büyük konfederasyon KESK iken bugün faşistlerin T. Kamu-Sen'i yetkili sendika oldu. Ancak KESK yönetimi küçüldükçe keskinleşiyor. İşyerlerindeki her düşünceden çalışanın ortak sorunları yerine yönetimdeki siyasetlerin dayattığı politikaları savunuyor. Bu siyasetlerin tamamı başında olmadıkları Türk-İş'i baştan gerici olarak görüyor.

TMMOB ve TTB'de KESK'le aynı yoldan ilerliyor.

Üye sayısı ve örgütlülüğüyle herhangi

bir yaptırım gücüne sahip olmayan, Tekstil-İş başta olmak üzere bir çok sendika delegesi ve yöneticisi bugün MHP'lilerden oluşan DİSK ise Türk-İş'le rekabet ederek ayakta kalmaya çalışıyor.

Çalışanların birlik isteği dörtlüye Türk-İş'e itse de bu yanlış gelenek kolayca kopabiliyor. 1995'ten bu yana 4 "solcu" emek örgütünün yönetici kollarına oturanlar en az hükümet kadar Türk-İş'e de karşı mücadele ettiler. 1 Aralık 2000'de en son birleşik grevini yapan Emek Platformu ancak 8 yıl sonra yeniden ayağa kalkabildi. Ancak hemen yere serildi.

Sendikal rekabet ve bölünmeden çalışanlar kaybediyor. KESK, DİSK, TMMOB ve TTB üyeleri kendi yöneticilerine Türk-İş'ten kopmalarını, Emek Platformu'na dağıtmalarını için baskı yapıyor. Yoksa azgın yeni-liberal AKP'yi durdurmak bir hayal olarak kalacak.

GÖRÜŞ

Başörtülü editörün yazarları

"Tüm insanlar... bazı vazgeçilemez haklara sahiptir; yaşam, özgürlük ve mutluluğu arama hakları da bunların arasındadır. Bu hakları güvence altına almak amacıyla, insanlar kendi aralarında yönetimler kurar; ... herhangi bir yönetim biçimi, bu hedeflere ulaşmada engelleyici olmaya başladığında, bu yönetimi değiştirmek ya da devirmek, yeni bir yönetim kurmak... halkın hakkıdır".

Amerika Birleşik Devletleri'nin 1774 tarihli Bağımsızlık Bildirgesi, "yaşam, özgürlük ve mutluluğu arama haklarını" engelleyen yönetimlerin halk tarafından devrileceğini kabul eder.

Halkın her istediği yönetimi devirme hakkını, Amerika'nın kurucuları gibi, biz sosyalistler de kabul ediyoruz elbet. Kabul etmek ne kelime, coşkuyla destekliyoruz, heyecanla bekliyoruz.

Bir de, Amerika'da değil ama Türkiye'de, halkın devirmeye niyetli olmadığı yönetimleri, hatta halkın büyük ölçüde memnunkül ifade ettiği yönetimleri başkalarının devirme hakkı olduğunu savunanlar var.

Bunlardan bir kısmı, halk ne düşünürse düşünsün, askerlerin yönetim devirme hakkına sahip olduğunu düşünür. Bunlar, *Cumhuriyet* ve *Aydınlık* gazetelerinde yazı yazar ve bu gazeteleri okur.

Bir kısmı ise, yönetim devirme hakkının halka değil, askerlere de değil, "hukuk" adlı bir şeye ait olduğunu savunur. Bunlar, başta *Hürriyet* olmak üzere pek çok gazetede yazı yazar. Ve "hukuk" denen bu şeye çok önem verdikleri için, hepimiz hukuka (yani AKP'ye kapatma davası açanlara) saygılı olmaya davet ederler.

Star gazetesini birkaç ay önce Müslüman işadama Remzi Gür satın aldı. Yavaş yavaş Müslümanlaşan gazetenin 'Açık Görüş' ekinin editörü başörtülü bir kadındır.

'Açık Görüş'te bu hafta, hiç tanımadığım Şaban Çalış imzalı bir yazıda, benim "*Cumhuriyet* ve *Aydınlık* yazar ve okurları" dediklerim hakkında şöyle deniyor:

"Kızıl Elma Koalisyonu söylemleriyle başlayan ve ulusalcılar olarak kendilerine bir adres bulmaya çalışan bu yeni hareket... başta vatan, millet, din, iman, şehit, istiklal gibi kelime ve kavramları sıkça kullanıma sokup bunların taşıdığı tarihsel anlamlara referansta bulunarak bunların gölgesinde siyaset yapmaya çalışıyor. Vatansızlar, ama vatanı kendi ütopyalarındaki gibi renksiz bir yer, sadece kendi yandaşlarının yaşadığı bir toprak parçası olarak görmek istiyorlar. Ermenileri sevmiyorlar. Kürt lafını ağızlarına bile almamaya çalışıyorlar. Mozaikten hoşlanmıyorlar. Bir yandan Milli Mücadele, Kuvayı Milliye, İrade-i Milliye, Hakimiyet-i Milliye gibi terkipleri sıkça kullanırken... bunların işaret ettiği milletin kendisi, rey ve değerlerine karşı da kıyasıya muhalefet ediyorlar".

Yine 'Açık Görüş'te hiç tanımadığım Vahap Coşkun imzalı bir yazıda, benim "hukuk meraklıları" dediklerim hakkında şöyle deniyor:

"Merkezde bulunan bürokratik kurumlar, zeminin altlarından kaydı ve iktidardan ellerinden uçup gitmesi hissine kapılmış durumda. Bu ise, bugüne kadar toplum karşısındaki hiyerarşik üstünlüklerinin ve imtiyazlarının kaybı anlamına geliyor. Askeri ve sivilivile bürokrasi, ayrıcalıklı ve avantajlı konumunu muhafaza etmek ve iktidarını ... devam ettirmek istiyor. Bunun için her zaman yaptığı gibi 'hukuk' adı altında basbayağı gayri-hukuki 'delil'lere sığınıyor... Dolayısıyla... durum, bazıların iddia ettiğinin tersine, hukuki bir durum değil. Bugün yaşanmakta olan, kendini merkezin değerlerini gözetmekle mükellef sayan yargının, çevre değerlerini temsile soyunan iktidar partisine doğrudan muhalefet yapması ve iktidar mücadelesini mahkeme kapısına taşmasıdır".

İlhan Selçuk'la Ertuğrul Özkök'ün yazarları mı daha makul sizce, başörtülü editörünkiler mi?

Bağımsız, birleşik Kıbrıs için müzakereler başlıyor

Adada neler oluyor?

Kıbrıs'ta bir şeyler değişiyor. Kıbrıs Cumhuriyeti'nde AKEL'in hükümet olmasıyla birlikte ilk kez Güney ve Kuzey hükümetleri bir araya geldi. İki toplum arasındaki bölünmenin simgesi Lokmacı Kapısı'nın açılmasına karar verdiler. Hristofyas ve Talat, 3 ay sonrasında adanın iki tarafını birleştirmek için müzakerelere başlayacaklarını açıkladıktan kısa bir süre sonra Yaşar Büyükanut adaya gitti ve "1 metre bile geri çekilmeyiz" dedi.

2004 yılında dönemin Birleşmiş Milletler Başkanı Kofi Annan tarafından getirilen bağımsız ve federal yapıda bir devlet çatısı altında iki toplumun yaşamasına dönük plan Kuzey'de ve Güney'de referandumuna sunulmuştu. Kıbrıslı Türklerin yüzde 63'ü Annan planına evet derken, Kıbrıslı Rumların yüzde 76'sı planı reddetmişti. Eski cumhurbaşkanı Papadopoulos referandum sonuçlarını gerçekleştiren müzakereye yanaşmamıştı.

Annan planının oylanması Kıbrıslı Türkler için

aynı zamanda Türkiye'nin adadaki askeri varlığının devamına karar verilmesiydi. Referandumda giderken Kıbrıs'ta sol ve sendikalar açıkça Türk askerlerinin adadan çekilmesini talep ettiler. Sonuç halkın çoğunluğunun aynı fikirde olduğunu gösterecekti.

Bu değişim Kıbrıs'ı Türkiye'nin arka bahçesi olarak gören Rauf Denktaş'ın yıllardır süren iktidarına son verdi. Kıbrıslı Rumlarla ortak sendikalar, ortak örgütlenmelerden gelen Mehmet Ali Talat cumhurbaşkanı, AKEL'le kardeşçe ilişkilere yürütmüş partisi CTP hükümet olmuştu.

Öte tarafa Eski EOKA'cı cumhurbaşkanı Papadopoulos'un referandum sonuçlarını gerçekleştiren müzakerelerden çekilmişti. İki toplum arasında gerginlik öne çıkmıştı. İlişkiler kopmuştu.

Ancak Şubat ayında AKEL'in seçim zaferi ve Dimitris Hristofyas'ın cumhurbaşkanı olmasıyla durum değişti. Seçimlerde milliyetçilik silahını kullanan ve mevcut bölünmeyi savunan akımlar

yenildi. Hristofyas Annan planına karşı oy çağırısı yapmıştı da iki toplumun tek devlet altında yaşaması yönünde fikirler savunuyordu. Seçilmesi Güney'deki büyük değişimin sonucuydu.

Annan Planına'nın hayır diyen Kıbrıslı Rumların oranı yüzde 40'ın altına indi.

İki halkın birleşmeden yana iradesini açıkça koymasına ve bunu meşru seçimlerle göstermesine

rağmen, Kıbrıslı Türklerin çoğunluğunun gitmesini istediği işgalciler bunu kabullenemedi. Kıbrıs Türk toprağıydı ne de olsa. Mevcut bölünme sürdüğü müddetçe kukla devlet KKTC ayakta kalacak, kontrgerilla ve suç örgütleri adada cirit atacak, Ortadoğu ve Akdeniz'deki kritik askeri noktadan bir pay kapılacak. Plan buydu, ama Türkiye'de Annan planına karşı "direnişin" öncüsü olan Ergenekoncular gibi onlar da kaybetmiş gözüküyor.

6 Nisan'da halk öfkesi günü

Mısır'da yeni grev dalgası

Mısır'da demokrasinin genişletilmesi için kampanya yürüten aktivistler, tekstil işçilerinin greve çıkacağı gün olan 6 Nisan'ı "halk öfkesi günü" ilan ettiler.

6 Nisan'da, tekstil işçileri yükselen enflasyonu ve ABD'nin Orta Doğu'daki en büyük müttefik olan Hüsnü Mübarek'i protesto etmek için greve çıkacaklar.

Mısır'da, geçen yıl, pirinç, ekmekek gibi temel gıda maddelerinin fiyatı iki katına çıktı. Yemeklilik yapın fiyatı dört kat artarken, tavuğun fiyatı yüzde 40 arttı.

Mısır'daki yoksullar ekmekek yardımı almak için saatlerce kuyrukta beklemek zorunda kalıyorlar. Many of Egypt's poor now have to queue for hours to receive their rations of subsidised bread.

Yakın zamanda bir firmanın öndeki ekmekek

sirasında çıkan kargaşada bir kaç kişi öldü.

Bu protestolar, Mübarek'i ordunun fırınına yoksullara açmaya zorladı. Ayrıca hükümet, uluslararası para rezervlerinin bir kısmını buğday almak için kullanmak zorunda kaldı.

Bu yeni militan dalga Mısır'ın orta sınıflarına, üniversite öğretim görevlilerine ve doktorlara sıçramaya başladı.

Grev

Üniversitedeki öğretim görevlileri geçen hafta Pazar günü, daha yüksek ücret ve daha iyi çalışma koşulları talebiyle greve çıktılar. Grevden bir gün önce polis üniversite sınırlarını etrafını çevirdi. Hükümet, taleplerini yerine getireceğine söz verdi, ancak bu sözler öğretim görevlilerine yeterli gelmedi.

Polisin tehditlerine rağmen geçen hafta Pazar

günü 800 üniversite profesörü greve çıktı. 200 profesör, Kahire Üniversitesi'nin ana kampüsünde gösteri yaptı. Helwan Üniversitesi'ndeki öğrenciler, Kahire Üniversitesi ile dayanışma eylemi yaptılar. Gösteri yapan öğretim görevlileri, savaş karşıtı hareket içinde militanlaşmış yeni aktivistlerden oluşuyordu.

Üniversite Otonomi Grubu'ndan Dr Muhammed Abul Ghar, "Güzel Sanatlar, mühendislik ve tıp fakültelerindeki öğretim görevlilerinin yüzde 95'i greve çıktı", dedi.

9 Mart Hareketi olarak bilinen öğretim görevlileri grubu, 2003 yılının Mart ayında Kahire'de yapılan devasa savaş karşıtı gösteriler sırasında kurulmuştu. Şimdi bu protestolara doktorlar da katıldı. Doktorların sendikası,

geçen hafta iki saatlik grev çağırısı yaptı, fakat hükümet bu grevi yasadışı ilan etti.

Doktorlar, hükümetin bu tutumunu protesto etmek için, sendika binalarında yedi günlük oturma eylemi başlattılar. Doktorlar, daha yüksek ücret ve sağlık hizmetlerine yatırım yapılmasını talep ediyorlar.

Kısa süre önce, kamu görevlileri daha yüksek ücret taleplerini kazanmışlardı.

Şimdi de çelik işçileri, eğer daha yüksek ücret talepleri kabul edilmezse hükümeti greve çıkarmakla tehdit ediyorlar.

Bu grev dalgası ülkeyi sardığı sırada, aynı zamanda dünyanın dört bir yanından savaş karşıtı aktivistler, Ortadoğu'da emperyalizm ve neoliberalizmi tartışmak üzere Kahire Konferansı'nda toplanmış bulunuyorlar. Mısır'da işler değişiyor.

ABD'nin Irak'ta yeni saldırı kampanyası: Hedef Şiiler

ABD'nin, desteklediği sünni gruplarla birlikte Şiilere dönük saldırı kampanyası sonucu yüzlerce Iraklı yaşamını yitirdi.

Daha geçen hafta George W. Bush Irak'ta zafere yakın olduklarını yine söylemiş ve kanıt olarak düşen ölüm oranlarını göstermişti.

Oranı hemen yükselttiler. Mukteda El Sadr'ın Mehdi Ordusu'nu sivillere dönük artan saldırı dalgasıyla çatışmaya çektiler.

En yoğun çatışmalar Şiilerin bölgesi ve Mehdi Ordusu'nun kalesi Basra'da yaşandı. ABD tankları Basra'nın mahallelerine vurdu. Bağdat ve diğer şehirlerde patlamalar meydana geldi. Bağdat'ta dört gün sokağa çıkma yasağı ilan edildi. Direnişçi güçlere dönük operasyonlar arttı.

Sadr ve Mehdi Ordusu, Iraklı Şiiler içerisinde en güçlü örgüt. Lübnan Hizbullah'ına ve İran'a yakın. Kukla işgal hükümetine katılmaya zorlanıyor. İşgal boyunca Mehdi Ordusu Irak parlamentosunda temsil ediliyor. Kısa süreli hükümet ortakları da benzer koşullarla yaratıldı. Ancak ABD'nin arzularının aksine Sadr ve hareketin tabanı ABD'nin bir önce evine dönmüşünden yana. Bir ayakları ABD'yle pazarlık salonuna, diğer ayakları direniş alanlarına basıyor.

Irak'ta bataklığa gömülen ABD işgal gerekçesini oluşturan Saddam'ın BAAS partisini de yönetime ortak olmaya davet etmişti. Bir yandan öldürüyor ve sürekli çatışmaya zorluyorlar, öte yandan uzlaşmaya davet ediyorlar.

Ancak Iraklıların karşısında 2003'te zafer şarkılarını söyleyen Bush yerine 1 yıl sonra gidecek tarihe adı nefretle geçecek kaybeden bir katil var.

ABD, Vietnam'da olduğu gibi evine dönmenden ağır bir katliama girişebilir. Son saldırılar bu yönde işaretler taşıyor.

- Kıbrıs 1878'de Osmanlılar tarafından Britanya İmparatorluğu'na kiralandı.
- 1923'te Lozan Barış Antlaşması'nın 20. Maddesi gereğince, Türkiye adanın İngiltere'ye ilhakını kabul etti.
- 2. Dünya Savaşı'ndan sonra İngiliz hakimiyetine karşı mücadele güçlendi.
- 1956'da adanın tahkim edilmesini savunan Türkiye 1974'te Kıbrıs'ın yüzde 37'sin işgal etti.
- Bugün Kıbrıs'ta 800 bine yakın insan yaşıyor. Nüfusun yüzde 59'u Kıbrıslı Rum. Yüzde 41 Türk olarak geçiyor. Ancak Kıbrıslı Türkler adadaki nüfus yoğunluğunu dengelemek için Türkiye Cumhuriyeti tarafından göç ettirili kendinden saymıyor.

Darbecilerle uzlaşılmaz

Ergenekon terör örgütüne dönük operasyondan sızan bilgiler Türkiye'nin yakın tarihinde her bir suikast, provokasyon, saldırının arkasında aynı adamların olduğunu gösteriyor.

Listelerinde kimler yer almamamış ki: İslamcılar öldürdüğü iddia edilen Uğur Mumcu, Ahmet Taner Kışlalı, Necip Hablmitoğlu... Bir çok bomba PKK tarafından değil Ergenekon tarafından kullanılmış. Rahip Santoro, Malatya katliamı, Hrnt Dink cinayetinde belli ki yine onlar var.

Bombalar, korku ve kargaşa yaratmak için patlıyor. Can güvenliği ortadan kaldırılabilecek. Toplum bölünecek. Sorumluluk, İslamcılar ve Kürtlerin üzerine yıkılacak. İlhan Selçuk'un arzuladığı gibi ekonomik kriz başlayacak. Milyonlar korktukça, cep-leri daha da boşaltılacak. Ve hep birlikte generallerin darbesini beklemeye çalışacağız.

2003-2004'te başarısız darbe girişimlerinin ardından Ergenekon terör örgütü darbe koşullarını yaratmak için kollarını sıvadı. 2009'da gerçekleştirilecek bir askeri müdahale için 2006 ortasından bu

yana bütün özel savaş taktikleriyle üzerimize geldiler. Ancak yine beceremediler.

Darbecilerin sözcülüğünü yapan CHP, MHP ve DSP oy kaybetti. Darbenin hedefi olan partiye 16 buçuk milyon insan oy vererek tepki gösterdi. 2001'deki seçimde ise ANAP ve DYP gibi generallerin oynadığı olan iki büyük sağ parti ve küçük partiler tasfiye olmuştu.

Yaptıkları her eylemde açık verdiler. Pervasızdılar, çünkü bugüne kadar hiç kimse onların binalarına girmeye, telefonlarını dinlemeye, bunları delil olarak değerlendirmeye cesaret etmemişti.

Şemdinli'den sonra hep suçüstü yakalandılar. Kimse bize onlarla uzlaşmaktan bahsetmesin. Onların yüzünden milyonlarımızın hayatı çaldı. Fakirleştik. Binlerce insan, dostlarımız öldürüldü.

Ergenekoncuların son kavgası bu.

84 yıldır bizi yöneten sahiplerimizin son günleri. Ayrıcalıklarını yitiriyorlar. Uzlaşma demek onları kurtarmak demek. Bizse onlardan kurtulmak için mücadele edelim.

Cumhuriyetin kuruluş kazanımlarını savunmak ne demek?

Sol Ergenekon terör örgütüne yönelik operasyona sessiz kalıyor. Bu tavrın arkasında "cumhuriyet devriminin kazanımlarını koruma" anlayışı yatıyor.

Bir sadrazamla yönetilen imparatorlukla bir ulus-devlet işçi sınıfı için iki farklı toplumsal koşul.

İkincisi elbette işçi sınıfı mücadelesi ve birliği için uygun koşulları yaratıyor. Sosyalistler 19. yüzyılda ve geç 20. yüzyıl devrimlerinde feodal yapıların yıkılması için savaştılar.

Türkiye'de Kemalizm dağılan Osmanlı İmparatorluğu yerine ulus-devleti koydu ve bir dizi "devrim" yaptı. Bu

"devrimlerin" kazanımları arasında en göze batan kadınlara seçme ve seçilme hakkının tanınması oldu. Sosyalistler bu hakkın da en kararlı savunucusudurlar.

Diğer devrimler ise şapka devrimi, ayakkabı devrimi, harf devrimiydi. Kemalist asker elitin yukarıdan aşağı dayatmasıyla bu coğrafyada yaşayan haklara batılı yaşam tarzı zorla dayatıldı.

Eski dil yerine imalat yeni Türkçe kullanıma sokuldu. Kemalist cumhuriyet Batı'yı izliyordu, ancak Batı'daki demokrasiyi ağzına bile almadı.

Zayıf sermaye sınıfı

devlet eliyle güçlendirildi. İktisat politikaları zenginler yaratsa da kapitalistler ve yönetici elit her şeye el koydu.

Cumhuriyet "devrimi" Türkiye'de yaşayan Türk olmayanları tasfiye etti. Kürtlerin varlığı inkar edildi. Ayaklanmaları kanla bastırıldı. Azınlıkların elindeki sermayeye el kondu, hakları tanınmadı ve Türkiye'den uzaklaştırıldılar.

Batılı yaşam tarzının dayatıldığı dindar ve İslam kültürünün etkisi altındaki kitlelere karşı hep baskı uygulandı. Kırsal nüfus hep aşağılandı.

Kadınların hakları tanın- sa da onlara bu hakkı kul-

lanacak koşullar yaratılmadı.

Kazanım diye yutturulmak istenen devleti yöneten acmasız elitin iktidarı.

AKP Osmanlı heveslisi değil, niyeti ulus-devleti yok etmekten çok daha da güçlendirmek.

Tayyip Erdoğan sadrazam olmak amacında değil. İktidara gelmek ve kalmak için parlamenter demokrasiyi kullanıyor.

Bugün cumhuriyet devriminin kazanımlarına savunmak adına darbecilerden yana tutum almak 84 yıldır işçilere, fakir halka, kardeş halklara kan kusturanlardan yana olmaktadır.

Fetullahçı darbe mi?

Fetullah Gülen'in liderliğindeki Nurcular en kalabalık İslami cemaat. Said-i Nursi'nin kurucusu olduğu cemaat her zaman egemen sınıf partilerini destekledi. Soğuk savaş yılları boyunca anti-komünist, milliyetçi, devlet yanlısı bir hareket olarak büyüdü. Gülen katı sünni yorumu ve dünyevi işler karşısında pragmatik tutumu egemen sınıf partileri tarafından kabul gördü.

Cemaati Gülen'in devlet yanlısı politikalarına destek verip istediği partiye oy verdi. Karşılığında devlette ve polis örgütünde kadrolaşması hep desteklendi. Fetullahçıların altın çağı 12 Eylül'e başladı. Onlar aynı güçle hep oldukları yerdedi.

Darbe tehdidiyle karşılaşan her zayıf demokraside olduğu gibihükümet darbecilere karşı kendisine bağlı polis örgütünü kullanıyor. Yenilmeye alışık olmayanlar ise darbeyle devirmeye çalıştıkları AKP'yi suçluyor.

Ergenekon operasyonu kapatma davasına bir yanıt mı?

Ergenekon terör örgütüne yönelik operasyon 2006'da Ümraniye'de bir gecekonduya ele geçirilen el bombalarının Cumhuriyet Gazetesi'ne atılanlarla aynı seriden olduğu anlaşılmasıyla başladı.

Danıştay saldırısı ve Cumhuriyet'e saldırı aynı örgüt tarafından gerçekleştirilmişti. AKP'ye kapatma davası üç hafta önce açıldı.

Dava ile yargı darbesi gerçekleştirildi. Darbe koşullarını yaratan Ergenekon terör örgütü-

dü.

Ergenekon, suikast, bombalama, gelir sağlamak için mafya kurmak gibi işlerle uğraşan bir terör örgütü. Darbe yapmaktan istiyor.

AKP ise 16 buçuk milyon kişinin oyunu almış bir siyasi parti.

Ne silahlı mücadele yürütüyor, ne de şiddet kullanıyor. Fikri mücadele veriyor.

Ergenekon operasyonu AKP'nin kapatmaya yanıtı olarak görmek bir siyasi parti ile bir terör örgütünü aynı kefeye koymak demek.

"Atılğan subay" Muzaffer Tekin ve Tuncay Özkan

Kim, kimle savaşıyor?

Bir yanda 84 yıldır Türk kapitalistleri adına devleti yöneten asker ve sivil bürokrasi duruyor.

Ordu Türkiye'nin 3. büyük şirketi OYAK'a sahip. OYAK çok geniş bir alanda faaliyet yürüten onlarca şirket ve yan şirketten oluşuyor. Yerli ve yabancı ortaklara sahip. OYAK'a bağlı şirketler son yıllarda Irak Kürdistan'ının inşa çalışmalarında öne çıkıyor.

Türkiye'de cumhurbaşkanlığı 10. cumhurbaşkanı Gül'e kadar hep onlar belirledi.

Hükümetlerin yetkilerinin sınırları ve ömürlerini de. 27 Mayıs darbesi ile yaratılan Milli Güvenlik

Kurulu bu işe yarıyor.

1982 anayasası generalleri olağanüstü yetkilerle donattığı gibi kendi iç hukukları dışında hiçbir denetim ya da yaptırım uygulanamıyor. Darbecilerin yargılanmaması anayasa olarak engellenmiş.

Yargı bürokrasisi ve YÖK generallerinin yanında. CHP ve DSP bu kesimin siyasi sözcülüğünü üstleniyor.

Diğer yanda egemen sınıfın tüm kanatlarını birleştiren ve devleti yeni yöneticisi olmaya talip AKP var.

Ayrıcalıklı bürokrasiden gelmiyor. Küresel sermayenin ekonomik programını destekliyor.

Her AKP'ye hem darbecilere uzlaşma çağrısı yapan patronlar demokrasinin yok edilmesini umursamıyor.

SSGSS'ye karşı mücadele AKP'yi devirebilir mi?

14 Mart Emek Platformu'nun yaptığı iki saatlik grev ve SSGSS'ye karşı yürütülen mücadeleyle AKP hükümetini yenebilir mi? Evet grev etkili oldu, eylemler sokağın havasını değiştirdi. Ancak bu hareket yine de küçüktü ve etkisi sınırlı. AKP'ye karşı gerçek muhalefet bu. Ancak kimi darbe yanlılarının buradan kalkarak AKP'yi

devirme planları bir hayal. AKP'ye oy veren 16 buçuk milyon insan kim? Bugün sosyal yıkım yasalarına karşı direnen işçiler bu tabanda yer almıyor mu? 1997'de 28 Şubat darbesi ile Refah Partisi - DYP hükümeti devrilmesi sendikaların desteği ile gerçekleşmişti. Bu işçiler hiç yaramadı. İşbaşına gelen MHP-DSP-ANAP

hükümeti IMF programını kararlılıkla uyguladı. Darbe koşullarının yarattığı hava işçileri mücadeleden alıyordu. Şimdi de aynı şey oluyor. Gerçek muhalefet bugün de AKP'yi kapatma davası ile engellendi. Çalışanlar SSGSS kadar eski partiler ve eski siyasal iklime halkın büyük çoğunluğu gibi karşılar. Eski plan bu sefer işlemez.

İzmir'de ulusalçılar mücadeleyi nasıl engelledi?

Sosyal Güvenlik ve Genel Sağlık Sigortası (SSGSS) yasaunun yanı sıra sağlıkta dönüşümün uygulanabilmesi için atılması gereken bir diğer adım da aile hekimliği uygulamasıdır. 2006 yılının başında İzmir'in aile hekimliği konusunda pilot uygulamaya geçeceği açıklandığında sahada birbirinden bağımsız çalışma yapan tabip odası, sendika (SES), hemşireler derneğinin ekipleri mevcuttu. Çalışma tarzlarının farklı olmasına rağmen birbirine paralel çalışmalar yapan bu ekipler (ki zaten alanda da birbirleriyle ilişkili içindydiler) yapılan ortak bir forumun ardından mücadeleyi ortaklaştırdılar. Her hafta tabip odasında bir araya gelen bir çalışma grubu oluşturulmuştu. Bu çalışma grubunun çalışmalarını mücadelenin yayılmasında çok önemli bir rol oynadı. Tabipler birliğinin çağrısıyla yapılan referandumda

700'den fazla sandık açılmış, sandıklarda sağlık ocağı çalışanlarından, öğretmenlere, emeklilerden, öğrencilere binlerce aktivist insanlara GSS ve aile hekimliği hakkında bilgi vererek oy kullanmalarını talep etmişti. 510 bin kişiye ulaşılarak İzmir'de sağlıkta dönüşümün gerçek yüzü anlatılmıştı. Ancak tabip odasının seçim sürecinde olması mücadeleye ara verilmesine sebep olunca yükselen mücadele isteği eyleme dönüşemedi.

Ulusalçılar böldü

Seçimler sonucunda İzmir Tabip Odasında yönetime ulusalçı "sol" geldiği andan itibaren İzmir'deki harekette birlik bozuldu. Tabip odasının yeni yönetimi mücadeleyi hukuk mücadelesine indirirken, mücadele etme isteği taşıyan sağlık personelinin taleplerini görmezden gelerek aile hekimliğine karşı mücade-

leyi sadece doktorların ben aile hekimi olmak istemiyororum demesiyle halledilebilecek bir şeymiş gibi davrandı. Daha önce mücadelenin ana eksenini sağlık ocağı kapatılmaz hattiyken, İzmir Tabip Odası doktorlara hayır deyince çağrısı yapar hale geldi. Sağlıkçılar o vakte kadar olan birliklerini kaybettiler. Doktorlar ve diğer sağlık personelinin birliği zedelendi.

Süreçte zaman zaman var olan ancak hiç ön plana çıkmayan milliyetçilik ise tabip odasının milliyetçi tutumları sayesinde mücadelenin bölünmüşlüğü arttırdı. Sendikaların içinde de mücadelenin nasıl devam ettirilmesi konusu etrafında yoğun ve yıpratıcı tartışmalar yaşandı. İzmir'in aile hekimliğine karşı direnişini SSGSS yasauna karşı mücadeleye birleştirilmeyi bir başarıyan anlayış hızla kayboldu.

Sermaye örgütlerinden uzlaşma çağrısı

Kim bir adım geri atacak?

"Bir adım geri atın." TÜSİAD, TOBB ve diğer patron örgütlerinin geçen hafta ileri sürdükları uzlaşma formülü kuşkuyla karşılandı. Kim geri adım atacaktı? Hükümetten Ergenekon operasyonunu durdurması mı isteniyordu? Türban yasağını kaldıran anayasa değişikliğinden vazgeçmesi mi? Yoksa patronlar AKP hükümetine yargı darbesi yapanlara da mı sesleniyordu?

Sermaye örgütlerinin çağrısı son derece muğlak. Kendileri adına devleti 80 yıldan fazla süredir yönetenler yenileri birbirine girse de patronlar için asıl mesele kazanmaya devam etmek.

Patronların uzlaşma çağrısının altındaki her ata oynayıp her yarış kazanma arzusu bu kez epeyce tepki gördü. Darbe tehdidiyle karşı karşıya bulunan hükümete önerilen darbelerle uzlaşmasıydı.

AKP bugüne kadar bunu yaptı. 2003 ve 2004 yıllarında iki darbe girişimiyle karşılaştı. Ancak AKP darbelerinin üzerine gitmedi. Deniz Kuvvetleri Oramiral Özden Örnek'in gerçek olduğu kanıtlanan gültüğünden her şey açıkça yazıyordu. Dönemin kuvvet komutanları Şener Eruygur, İbrahim Fırtına, Aytaç Yalman ve

günlük sahibi AKP'yi darbeyle devirmeyi planlamıştır. Sarı kazın verdikleri darbeden diğer üst rütbelilerden ve ABD'den yeterli desteği göremedikleri için vazgeçtiler. Ancak günlüklerin anlattığı gibi Eruygur tatmin olmaması ve tek başlayan Ayıuşığı darbesini planlamıştı. Darbe günlüklerini yayınlayan Nokta dergisi kapatıldı. Ancak darbelerin hakkında herhangi bir soruşturma ya da yargılama süreci başlatılmadı.

Eruygur emekli olduktan sonra Atatürkçü Düşünce Derneği Genel Başkanı oldu. "Milli sivil toplum" örgütlerinin liderliğini üstlendi. 9. Cumhurbaşkanı Ahmet Necdet Sezer'in kendi büçgesinden kaynak aktardığı ADD, darbe çağrılarının yapıldığı cumhuriyet mitinglerini örgütledi.

2005 Kasım'ında Şemdinli'de Umud Kitabevi ordu mensupları tarafından güdüldü vakti bombalı saldırıya uğradı. Bombacılar aracıkta halk tarafından yakalandılar ve güvenlik güçlerine teslim edildiler. Bombacılar hakkında 'tanıtım, iyi çocuktur' diyen Genelkurmay Başkanı Yaşar Büyükanıt bir savcının iddianamesinde yer alan ilk genelkurmay başkanıydı. Savcı harcanadı, avukatlık yapma hakkı bile elinden alındı.

Bir kitapçıya el bombası atan astsub-

aylar Ali Kaya ve Özcan İlideniz ile itirafçı Veysel Ateş 25 ay tutuklu kaldıktan sonra askeri mahkeme tarafından serbest bırakıldı.

Ancak bombalar konuşulmaya devam etti. 23 Mayıs'ta Ankara'da Ulus'taki Anafartalar Çarşısı'nda patlama sonucu 7 kişi öldü. Yarım saat sonra olay yerinden konuşan Büyükanıt, bombalı saldırıların devam edeceğini söylüyordu.

2007 baharı ve yazında İstanbul, Diyarbakır, İzmir ve bir çok şehirde parka, çöp kutularına yol kenarlarına bırakılan bombalar patladı ya da patlamadan imha edildi. Diyarbakır'da bir

birakılan termosun kapağı çocuklar tarafından açılınca içine yerleştirilen bomba patladı. 7'isi çocuk 10 kişi öldü. Termosun şeması bir süre internette yayınlandı, düzeneğin üzerinde kontrgerillanın kullandığı isimlerden biri olarak bilinen Türkiye İntikam Tuğayı (TİT) imzası vardı. Ankara ve İstanbul'da polis bombalı araçların peşindeydi. Aradıklarının ilkinin Sıhhiye'de otoparkta buldular. 700 kilo TNT yüklü bir minibüsü ikincisi izledi. Başta PKK suçlansa da araç suikast hazırlığındaki Ergenekon terör örgütüne aitti. 2008 Ocak'ında yine Diyarbakır'da patlayan bomba yüklü araç 7 kişinin ölümüne, 64 kişinin yaralanmasına neden olmuştu. Bombaların 2009 yılında gerçekleştirilmesi planlanan darbenin koşullarını yaratmak için pathiyordu. Ümraniye'de bulunan ordu envanterine kayıtlı 27 MKE tipi el bombasının Cumhuriyet gazetesi saldırısında Aslan Alpaslan tarafından kullanılanlarla aynı seriden olduğunun anlaşılması Ergenekon operasyonunun başlamasına neden oldu.

Sorun AKP uzlaştıkça devam etti. Darbeciler var olduğu sürece darbe koşulları vardır. Darbeciler yargılamayı cezalandırılmadığı sürece yeni darbelerle buyurun deneyecektir. Şimdi olduğu gibi.

Darbeye karşı mücadele

28 Şubat darbesine karşı net tutum alan tek parti DSİP'ti. Bugün Ergenekon terör örgütüne dönük operasyon ve darbe tartışmalarında solda yine tık yok.

Güncel darbe tehdidinde karşı tutumda her zamanki cepheleşme mevcut.

Bir yanda Ergenekon diye bir örgüt yoktur, AKP kapatılmalı diyen, darbe-şeriat ikileminde darbeyi destekleyen-

ler.

Diğer yanda ne darbe ne şeriat diyerek ısıklı calmayı yeğleyenler. Darbeden AKP'yi dağıtmasına umut bağlayanlar.

Her iki tutumda çalışanların ve toplumun çoğunluğunun aleyhinedir. Bugün darbeye karşı net tutum alan, ortada durmayan, demokrasiyi savunan tutum doğrudur, devrimcidir.

Unutmayacağız, unutturmayacağız!

Sahiden mi?

Şenol Karakaş

Susurluk kazasından sonra büyük bir toplumsal tepki yaşandı. Bu tepkinin önünde ve içinde sol, çetelerden hesabın mutlaka sorulacağını haykırdı. "Çeteler halka hesap verecek" sloganı sık sık atıldı. Defalarca yürüyüşler yapıldı, süpürme eylemleri, basın açıklamaları yapıldı.

Önemli bir adım atılmış oldu. Dönemin bir dizi çete ilişkisi açığa çıktı, kontrgerilla örgütü milyonlarca insanın gözünde teşhir oldu.

Derin devleti teşhir eden sol

Bir dizi siyasinin çete bağlantıları teşhir oldu, kulaktan kulağa kontrgerilla içinde yer aldığı söylenen ama ağızdan ifade edilemeyen kurumların "derin" bağlantıları teşhir edildi. Gizlenemez hale geldi.

Sol bu dönemde etkin oldu, Susurluk çetesinin teşhir edilmesinde, "derin devlet" bağlantılarının eleştirisinde rol oynadı.

Susurluk kazası sol adına önemli bir gelişmeydi, binlerce cinayet işleyen, her sıkıştığında darbe tertipleme isteyen bir cinayet şebekesinin ipinin pazara çıkartılması siyasal demokrasinin alanının genişletilmesi için çok önemli bir fırsat sunuyordu.

28 Şubat ve sol

Ama 1997 yılında bugün artık bize çok tımdık gelen bir gelişme yaşandı. Ordu 28 Şubat'ta muhtıra verdi. Muhtıra siyasal İslamcı Erbakan'ın hükümetine verildi. Muhtırayla birlikte çetelere karşı başlayan büyük tepki dalgası son

buldu. Sol sesini kesti.

Bugün Ergenekon karşısında sessiz kalan, hatta Ergenekon'la AKP'yi aynı kefeye koyan, hatta ve hatta AKP'yi Ergenekon'dan daha tehlikeli bir güç olarak algılayan solun kaderi, 28 Şubat muhtırası karşısındaki tutumuyla belli olmuştu.

Bugün solcular, darbe çağrısı yapan, Cumhuriyet gazetesindeki köşesinde "şeriata karşı" laikliği koruyacak temel güç olarak orduyu öven İlhan Seçluk'a "abi" demekte. İlhan Seçluk'un göz altına alınma şeklini protesto ediyor ama darbe çağrısı yaptığını görmezden geliyor.

Susurluk kötü ya Ergenekon

Parlamentoda sol parti gibi duran CHP ve DSP Doğu Perinçek'in göz altına alınmasını "aydınlarımız göz altına alındı" diyerek protesto ediyor. Susurluk günlerinde avazı çıktığı kadar "Çeteler halka hesap verecek" diyenlerin, Susurluk'tan çok daha ayrıntılı bir biçimde cuntacı bir terör örgütü olarak teşhir olan Ergenekon karşısında sesi çıkmıyor.

Bunun görünün iki nedeni var: Birisi solun darbeden korkması. Ses çıkartmazsa, tepki göstermezse darbenin savuşturulacağını düşünen solcular, üzerine son hızla gelen otomobilin ışıkları karşısında taş kesilen tavşan misali aslında darbeye teslim oluyor. "Kaos" ortamının derinleşmemesi için sessiz kalmanın uygun olacağını düşünmek, darbecilere tepki göstermemekle eş anlamlı. "Kaosun" sorumlusu olan,

ses çıkartılmadığında, büyük bir darbe karşıtı platform örgütlenmediğinde ellerini kollarını sallayarak cunta tezgahlayanlar önlerinin açık olduğunu, istedikleri adımı rahat rahat atacaklarını düşünüyor. Gerçek kaos burada başlıyor zaten.

28 Şubat travması

Solun ses çıkartmamasının ikinci nedeni ise hala 28 Şubat travması yaşaması. 28 Şubat 1997'de, bir dizi sol yayında, bugün "İlhan abi" gözyaşları döküleceğinin işaretleri verilircesine "İlerici darbelere ya da ilerici ordular" yazıları görülmeye başladı. İTEM ayan beyan ortadayken ilerici darbeden söz etmek için tarif edilemez bir korkuyla yaşıyor olmak gerekir. Ama bu korkudan daha önemlisi, 28 Şubat'ın, gerçekten de İslamcı iktidara karşı ilerici bir rol oynadığının düşünülmesi. 28 Şubat travması işte bu sürecin adı.

Darbeye ses çıkartılmazsa darbenin savuşturulacağını düşünülmesinin ardında, İslamcı hareketin darbeyi hak ettiğinin düşünülmesinin ardında, "madem bizim gücümüz bu İslamcılara siyasal alanda yemiyor, o zaman daha büyük bir güç, silahlı bir güç bu işi hepimiz adına halletsin" şeklindeki naif yaklaşımın ardında, 28 Şubat travması yatıyor.

Solun kemalist damarı

Peki ama 28 Şubat travmasının ardında ne yatıyor? Sol neden Susurluk'a karşı 28 Şubat muhtırası gerçekleşene kadar politik motivasyonu yüksek bir mücadele örgütlerken, 28 Şubat'tan bugüne, bugün

Ergenekon terör örgütüne karşı sesini çıkartmıyor.

Sol neden AKP ile Ergenekon'u aynı kefeye koyuyor?

En iyisinden neden, "darbeye hayır..." dedikten sonra, "Ama", "Fakat" demek zorunda hissediyor kendisini?

Bu sorunun basit bir açıklaması var. Bu sol ne yazık ki Kemalist!

Bu solun kullandığı sınıflar mücadelesi argümanı, ne yazık ki tepeden inmece ezbere bir yaklaşım ürünü.

Bu sol, özgürlükçü değil, elit. Özgürlüklere yaklaşımı, ezilen sınıfların talepleri ve her günkü mücadelesinde şekillendiği istekleriyle değil, 1923 yılında kurulan cumhuriyet değerleriyle sınırlı.

Ermeniler üzerinde şiddet uygulayan, Kürtler üzerinde şiddet uygulayan, işçiler üzerinde şiddet uygulayan, siyasal İslamcılar üzerinde şiddet uygulayan bir rejimin ilerici olarak algılanması, bu rejimin en sağlam ayağı olan ordunun "şeriata karşı" ilerici olacağı düşüncesini beslemeyle kalmıyor sadece.

Bir terör örgütü olan, ama gerçek bir terör örgütü olan Ergenekon neredeyse meşrulaştırılıyor.

Yeni bir sol: Şimdi değilse ne zaman?

Sol artık can çekişiyor. Darbeci bir sol, Kemalist bir sol, bir siyasi harekete karşı askerleri destekleyen bir sol, cuntacı, statüokocu bir sol, Ergenekon'u neredeyse alkışlayan bir sol, en iyi ihtimalle "ne o ne bu ne de şu" diyen bir sol, sol değildir.

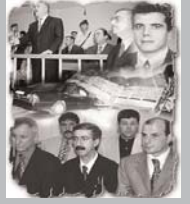
Hrant Dink'i öldüren iklimi yaratanları "İlhan abi" göz yaşlarıyla anan bir sol, sol değildir. Susurluk travmasından sonra sol tedavi olamamıştır. Ergenekon ise solun harakirisidir olmuştur.

Şimdi yeni bir solu, darbeye "Amasız, fakatsız" karşı çıkan bir solu, kemalist hiçbir siyasi, teorik ve duygusal bağı kalmamış olan bir solu, gerçekten adı değil eylemin içeriği özgürlükçü olan bir solu, ordudan medet uman değil orduyu ege-men sınıfın "içerde" uygulayacağı şiddetin en temel aracı olarak gören bir solu, milliyetçi değil enternasyonalist olan bir solu yaratmanın zamanıdır.

Sosyalist işçi union bir süredir böyle bir solu, yeni bir solun şekillenmesi için mücadele vermektedir.

Susurluk Gladyodur

Bugün Ergenekon'la ortaya çıkan karanlık ilişkiler zinciri, yeni bir olguymuş gibi ortaya sürülüyor. Ergenekon'un hiyerarşik yapılanmasından, tepedeki isimlerin kim olduğuna kadar bir dizi ayrıntılı hatta kafaları bulandıran bilgi bombardımanı altında toplum gelişmeleri izliyor. Türkiye'de kontrgerilla faaliyeti uzun yıllardır bilinen bir gerçek. Türkiye'nin on yıllarına damgasını vurmuş bu terör örgütü sayısız cinayetin ve katliamın hem planlayıcısı hem uygulayıcısı. Devletin üst yönetimiyle organik ilişkilere sahip olmasından dolayı da bir türlü açığa çıkarılmamış, dokunulamamış.

Derinlerde bir devlet var orda

Ergenekon'la ortaya çıkan yeni olgu darbe girişimlerinin açığa çıkarılması ve üst düzey generallerin bu yapıdaki rolü. Oysa 12 yıl önce Balıkesir'in Susurluk ilçesinde 3 Kasım 1996'da gerçekleşen kaza sonrası ortaya çıkan derin devlet ilişkileri değerlendirilebilseydi, bu konuda oldukça iyi adımlar atılmış olacaktı. Bir kamyonun lüks bir otomobile çarpmasıyla ortaya çıkan ilişkiler, o dönem toplumda büyük bir şaşkınlığa ve öfkeye neden olmuştu. Otomobilin içinden, 1978'te Ankara Bahçelievler'de 7 Türkiye İşçi Partili gençin katledilmesi de dahil sayısız cinayete bulaşmış katliam sanığı Abdullah Çatlı, Urfa'da bulunduğu bölgede terör estiren 10 bin korucuya sahip DYP milletvekili Sedat Bucak ve terörle mücadele timi ile özel hareketin kurucusu üst düzey emniyet görevlisi Hüseyin Kocadağ çıktı.

Veli Küçük sahnede

Kocadağ ve Çatlı kazada ölüren, Bucak sadece yaralı olarak kurtuldu. Kazanın gerçekleşmesiyle, medyada yer alan isimli devlet-mafya-siyaset ilişkilerinin bütün ilişkileri de ortaya döküldü. Kocadağ ve Çatlı'nın cenazelerinde neredeyse devlet töreni düzenlendi. Dönemin başbakanı Tansu Çiller "bu devlet için kurşun atanda, kurşun yiyende kahramandır" diyerek katliamlara sahip çıktı. Dönemin içişleri bakanı Mehmet Ağar'da emniyet müdürü Kocadağ'ın, katliam sanığı Çatlı'yı polise teslim etmek üzere yola çıktığını söyleyecek kadar telaşlanmış durumdaydı. Oysa emniyet müdürü Kocadağ, Çatlı'nın şoförlüğünü yapıyordu.

1000 operasyon yapmakla gurur duyan eski emniyetçi Mehmet Ağar, kamuoyunun baskılarına daha fazla dayanamayarak kısa süre sonra içişleri bakanlığından istifa etti.

Katliam sanığı Abdullah Çatlı'yı ilk olarak 12 Eylül darbecileri korudu. Ona sahte pasaport düzenleyerek, ülke dışına çıkmasını sağladılar. Kaza öncesi yıllarda ise bir çok sahte belgesini doğrudan Mehmet Ağar'dan aldı. Çatlı kazadan kısa süre önce son konuşmalarından birini, bugünün önde gelen Ergenekoncusu olarak lanse edilen Veli Küçük ile yaptı. Çatlı ve çetesine İTEM kimliği sağlanan isim Küçük'tü.

Kazanabilirdik

1997 şubatında temiz toplum istemiyle başlayan, aydınlık için bir dakika karanlık eylemi toplumda geniş yankı buldu. Eyleme milyonlarca kişi katıldı. Bu süreçte milyonlar çetelerin açığa çıkarılması ve yargılanması için irade gösterdi. Fakat bir dizi yanlış, örneğin çetelerin yerine, solun şeriati hedef tahsinata oturtulması politikasında olduğu gibi ölümcül hata 28 Şubat darbesiyle birleşince Susurluk'un yeni kontrgerillanın üzeri örtüldü.

Kirli eller dışarı, temiz eller içeri

Susurluk kazasında özel timcilerde dahil olmak üzere kimse doğru dürüst yargılanmadı. Kürt işadamlarını öldürenler, Gündem gazetesini bombalayanlar, uyuşturucu çatışmasında girenler, yani bin operasyon yapan katiller tek tek delil yetersizliğinden salıverildi. Çeteyle ilişkileri açığa çıkan Veli Küçük'e ise o dönem hiçbir şekilde dokunulmadı. Küçük meclis araştırma komisyonuna ifade vermeye bile tenezzül etmedi. Mehmet Ağar ve Bucak dokunulmazlık zırhlarına büründüler. Bugün bile Ergenekon'un bir ucu hala onlara dokunmadı. Susurluk kazası sonucu yalnız bir kişi yargılandı. O da kamyon şoförü. 3.5 yıl ağır hapis cezası aldı ve yüklü bir tazminata mahkum edildi. Koskoca çete çarpa çarpa gariban bir emekçiyi çarptı.

Talhsiz kamyon şoförü Hasan Gökçe'nin çarptığı arabadan "çete" çıkmıştı.

İran Devrimi'n den ders çıkarmak

Türkiye İran olur mu?

Dolayısıyla İran'da olan, sanıldığı gibi bir İslam devrimi değildi. İran'daki hareketin motor gücü işçi sınıfı eylemleri, kitle grevleriydi ve şeriat ancak bu eylemler tamamen yok edildikten sonra iktidara gelmeyi başarabilirdi. İran'da şeriat iktidara getiren başörtüsünün serbest bırakılması ya da İslamcı bir partinin iktidardaki ikiyezül uygulamaları değil, bizzat solun işçi hareketini görmezden gelmesidir.

Arife Köse

AKP'nin kapatılma davasına ve başörtüsüne ilişkin tartışmalarda, AKP'nin kapatılması ve başörtüsünün serbest bırakılması gerektiğini düşünen kesimin en büyük argümanlarından bir tanesi, İran'a da şeriatın bu yolla geldiği yönündedir. Fakat bu iddiaların gerçeği yansıtmıyor. İran'da şeriatın iktidara gelişi, ne bir parti iktidarı ne de başörtüsünün takmanın zorunlu hale gelmesiyle oldu. İran'da şeriatın iktidara gelmesinin en büyük sorumlusu aslında solun hatalıdır.

İran'da aslında ne oldu?

1970'li yıllarda İran'da kent yoksulları ve geçici işçiler de eklendiğinde sayısı 3.5 milyona ulaşan bir işçi sınıfı vardı. 1977 yılının Haziran ayında, geçekondularını yıkmak için Şah tarafından Güney Tahran'a gönderilen polisler büyük bir direnişle karşılaştılar. Bu olay toplumun diğer kesimlerine örnek oldu. Rejim sert önlemler almaya başlarken işveren ücretleri düşürmeye başlaması üzerine, fabrikalarda muhalefet tırmanış göstermeye başladı. Grev sayısı arttı. İran'da dini muhalefet ise o yıllarda sürgüne gönderildiği Irak'ta yaşayan Ayetullah Humeyni tarafından örgütleniyordu. Humeyni, tüccarların, kent yoksullarının, tüm Pazar esnafının liderliğini almış olsa da, bu kesimlerin protesto eylemleri, rejimi devirecek ağırlığa sahip değildi.

Ağustos 1978'e gelindiğinde, protesto eylemlerinin eriştiği düzey rejimin mütteliklerini kaygılandırmaya başladı. Şah sıkıyönetim ilan etti ve askerler 'Kara Cuma' olarak adlandırılan 8 Eylül günü Tahran'da binlerce göstericiyi öldürdüler.

9 Eylül'de Tahran'daki petrol rafinerisinde çalışan 700 işçi sıkıyönetim ilanını ve önceki günkü katliamı protesto etmek için greve çıktı. Grev 48 saat içinde İsfahan, Abadan, Tebriz ve Şiraz'daki rafinerilerle sıcağı. Öne çıkan talepler yüzde 100 ücret artışı, yöneticilerin işten alınması, sosyal yardım ve hizmetlerin iyileştirilmesi,

TUDEH lideri Dr. Yazdi

sıkıyönetime son verilmesi, gizli örgüt Savak'ın dağıtılması ve siyasi tutukluların serbest bırakılması idi.

16 Ocak 1979'da, ülke hala grevlerle ve gösterilerle çalkalanırken, Şah Mısır'a gitmek üzere ülkeyi terketti. Fakat 1978 hareketi, Rusya'daki sovyet benzeri işçi iktidarının bağımsız organlarını yaratamadı. Grev komiteleri devrim olanağı yarattı, ancak bu devrime önderlik edemedi.

Solun durumu

1978'de kitle hareketi ortaya çıktığı zaman tüm muhalefet örgütleri felç durumuna düştüler. Burjuva çıkarlarını temsil eden Ulusal Cephe ve Kurtuluş Hareketi bağımsız işçi sınıfı eylemlerine karşı düşmanca bir tavır içindeydi. Ancak Tudeh'in (devrimci) durumu farklıydı; bunların etkisizliğinin nedeni ikameci olmasıydı. Sol, kolektif olarak, işçi sınıfını bir yana bırakmış, değişimin motoru olarak ilericiler burjuvaziyi, köylülüğü ve silahlı mücadeleyi işçi sınıfının yerine ikame etmişti. Dolayısıyla, ne yazık ki, 1978'de işçi hareketi içinde en azından grev komitelerinin koordinasyonu çağrısında bulunabilecek bir sosyalist örgüt dahi yoktu. Kısa süre sonra bu boşluk işçi sınıfının çıkarlarına yabancı fikirler tarafından, Humeyni'nin liderliği ve İslam Cumhuriyeti'nin kurulması çağrısı tarafından dolduruldu.

Altı ayı bulan kitle grevlerine ve fabrika işgallerine karşın, devletin kurumları varlığını koruyordu. Ancak dini liderliğin ağırlığı kitleleri dizginlemek için hala yeterli değildi. Ülkede

bir özgürlük rüzgarı esiyordu. Halkın daha önce büyük ölçüde sessiz kalmış kesimleri yeni fikirler, örgütlenmeler geliştireyordu: Bunlar arasında en dikkat çeken, eşit haklar talebinde bulunan kadın örgütleriydi. Kırsal alanda köylüler topraklara el koymaya başladılar. Geçici hükümet döneminde işçiler yeni grevlere gittiler.

Ülkenin her yerinde işçiler, köylüler, öğrenciler tarafından şuralar kuruldu. Ancak şuralar sınıfın bir bütün olarak çıkarlarını temsil etmediler ve grev komitelerinin ilk aylarda olduğu gibi, işçi iktidarının bütünüyle biçimlenmiş organlarını geliştiremediler.

Stalinizmin bedeli

Rusya'nın etkisi altındaki Komintern (Komünist Enternasyonal), İran gibi görece geri bir ülkede bağımsız bir işçi sınıfı eyleminin olabileceğini düşünmenin bir saçmalık olduğunu öne sürdü. Bu tür ülkelerde, demokratik güçlerin kendisini öne çıkarmasına yardımcı olacak bir sınıf blokunun kurulmasına duyulan ihtiyaca göre hareket edilmesi komünistlerin rehber ilkesi olmalıydı. Toplumsal değişim aşamaları yoluyla gerçekleşecekti ve emperyalist güçlerin egemenliği altındaki ülkelerde ilk aşama demokratik aşama olacaktı. İşçi sınıfının kapitalizmden sosyalizme devrimci bir dönüşüm olarak yol alması, ancak bu aşamanın başarılmasından sonra mümkün hale gelecekti.

Tudeh Geçici Hükümet'in anti-emperyalist bir niteliğe sahip olduğunu düşünüyordu; bu nedenle de Mart ayı sonlarına doğru

hükümet yeni İslami Cumhuriyeti'nin desteklenmesi için bir referandum çağrısında bulunduğu zaman, Tudeh referandumla olumlu oy kullanacağını ilan etti. İşçi hareketinin en yüksek düzeyine ulaştığı, şuraların ulusal ölçekte yaygınlaştığı zamanda sol, rejimin gerçek sınıf karakterini görme kapasitesinden yoksundu.

Solun içinde bulunduğu karmaşa, işyerlerindeki Humeyni yanlısı unsurların gücünü artırdı. Yaz ortalarında grevlerin keskin bir düşüş göstermesinin ardından, Eylül 1979'da, her işyerinde şura yerine İslami Dernekler'in kurulmasını öngören bir yasa çıkarıldı. Humeyni taraftarlarının oluşturdukları ağ, bu derneklerin kurulmasına zemin hazırladı. Rejim, işyerlerinde sınıf bilinçli bir liderliğin olmayışından kaynaklanan siyasi boşluk içinde, işçi militanlara karşı üstünlüğü ele geçirmeyi başardı. Şuralar bir daha toplanamadılar.

İktidarın, yönetici din adamları topluluğu tarafından ele geçirilmesi, devrim sonrası devletindeki iktidar boşluğunun bir yansımasıydı. Bu boşluk, solun mevcut olmayışından değil, fakat onun işçi sınıfına bağımsız bir strateji sunmamasından kaynaklandı.

Dolayısıyla İran'da olan, sanıldığı gibi bir İslam devrimi değildi. İran'daki hareketin motor gücü işçi sınıfı eylemleri, kitle grevleriydi ve şeriat ancak bu eylemler tamamen yok edildikten sonra iktidara gelmeyi başarabilirdi. İran'da şeriat iktidara getiren başörtüsünün serbest bırakılması ya da İslamcı bir partinin iktidardaki ikiyezül uygulamaları değil, bizzat solun işçi hareketini görmezden gelmesidir.

Dolayısıyla bugün de Türkiye'de eğer gerçek bir tehlikenin söz edilecekse, bu, şeriat değil, darbe tehlikesidir. Üstelik darbe olursa, bugün yok ama, ileride bir gün olası bir şeriat tehlikesini bile durduracak işçi sınıfı örgütlenmesi ve sol kalmayacaktır. Ancak darbeyi engellemiş bir sol ve işçi hareketi toplumdaki her tür gericiyi durdurma ve özgürlük alanına genişletme güvenine ve yeteneğine sahip olacaktır.

MARKSİZM, PARTİ VE SINIF

Lenin ve Devrimci Parti

Can İrmak Özınanır

Marxizm içinde örgüt sorunu çok yönlü bir tartışmayı zorunlu kılmıştır. 1900'lerin başında devrimci marksistler arasındaki tartışmada Lenin, Rosa Luxemburg ve Troçki'nin adları ön plana çıkmaktadır.

Lenin, büyük ölçüde feodal bir ülke olan Rusya'da, çarlık rejimi altında partinin inşası üzerine kafa yorarak yola koyulmuş ve sonunda marksizm içinde parti teorisine en büyük katkıyı yapmıştır.

Lenin'in parti konusundaki görüşlerini belirttiği ilk önemli çalışması 1902'de yazdığı 'Ne Yapmalı?' dir. Aslolarak, Rusya Sosyal Demokrat İşçi Partisi(RSDİP) içindeki ekonomizme karşı bir polemik olarak ele alınan bu kitapta ikili bir parti yapısı ön plana çıkar.

Lenin'e göre çarlık koşulları altında profesyonel devrimcilerden oluşan gizli bir örgüt kurulmalı ve bu örgüt gizlilik koşullarına uyum sağlayacak kişilerden oluşan bir çekirdekle sınırlı kalmalıdır.

Bu çekirdeğe bağlı faaliyet göstermesi amaçlanan sendikalarda ise üyelik kriterleri olabildiğince açık tutulmalı ve sınıfın bütününe parti programına kazanmayı amaçlamalıdır.

Kitaba göre işçi sınıfı kendiliğinden sosyalist bilince ulaşamazdı, bu sebeple profesyonel bir devrimci örgütü işçilere dışarıdan bu bilinci götürmeliydi.

Lenin bu kitabında, Marx'ta bir bütünlük olarak ele alınan ekonomik ve politik mücadele ayrımları biraz mekanik bir biçimde politikadan yana büküldü fakat bu faaliyet örgüt açısından yararlı bir sonuç ortaya çıkarmıştı. Ekonomist kanada karşı bir ilerleme sağlanmıştır.

Bunun yanında kitapta ortaya konulan en önemli anlayış, işçi sınıfının ekonomik mücadele ile sınırlı kalmayarak bütün ezilenlerin mücadelesine destek olması gerektiğiydi: "Eğer işçiler, hangi sınıfları etkiliyor olursa olsun, zorbalık, baskı, zor ve suistimalin her türüne karşı tepki göstermede eğitilmişlerse, işçi sınıfı bilinci, gerçek bir siyasal bilinç olamaz."

Bu kitapta anlatılanların fiili olarak hayata geçmesinde çıkan sorunlar ise 1904 RSDİP Kongresi'nin ayrıntılı olarak anlatıldığı bir adım ileri, iki adım geri isimli kitapta anlatılır. Bu kongrede RSDİP, bolşevikler ve menşevikler olarak bölünmüş fakat uzun süre aynı partide kalmaya devam etmişlerdir. Lenin'in yaşamının bundan sonraki kısmı Bolşevik Partisi'nin tarihi ile özdeşleşmiştir.

Lenin, Ne Yapmalı'daki tavrını 1905 devriminden sonra yumuşatmaya başlamış, merkezizetçilik anlayışını korumakla beraber daha diyalektik bir parti ve tarih anlayışı ortaya koymuştur.

1905 Devrimi'nin hemen ardından Lenin partinin kapılarının işçilere açılması gerektiğini savunurken şöyle demektedir: "İşçi sınıfı içgüdüsel olarak, kendiliğinden sosyal demokratır". Lenin'in değişen anlayışında parti, sınıftan ayrı olmaya devam etmiştir fakat artık dışarıdan sosyalist bilinç taşıyan sınıfsız aydınların partisi değil, bizzat sınıfın bir parçası, asıl gövdesini sınıf bilinçli işçilerin oluşturduğu bir aygittir.

Parti konusunda Lenin'in müdahaleleri çoğu zaman değişim göstermiştir, bir çok zaman parti içindeki "eski leninistler"le mücadele etmek durumunda kalmıştır. Çünkü Lenin için parti fetişleştirilecek bir amaç değil, somut duruma uyum sağlama yeteneği göstermesi gereken bir araçtır.

Lenin'in parti düşüncesinin, başından sona değişmeyen ve kuşkusuz en önemli noktalarından biri merkezizetçilik vurgusuydu. Lenin, merkezi bir sisteme karşı verilecek mücadelenin ancak merkezi bir yapı ile olabileceğini düşünüyordu.

Bu merkezizetçilik, yukarıdan aşağı katı bir emir zinciri değil demokratik bir merkezizetçiliktir. Partinin temel ilkesi tartışmada özgürlük, eylemde birliktir. Bu ilke, Lenin'in en keskin dönemlerde partinin hantallığına karşı işçi sınıfına yaslanmasını sağladı.

1917 Ekim Devrimi, Lenin'in parti anlayışının pratikteki sınanması oldu. Parti ve sınıf ilişkilerinin demokratik merkezizetçilik temelinde kurulması sayesinde, parti; bir yandan "bütün iktidar sovyetlere" sloganını yükseltirken bir yandan sınıfı erken bir ayaklanma ile yenilgiye uğramaktan korudu ve bu sayede tam zamanı geldiğinde işçi sınıfı iktidarı ele geçirdi.

Haftaya: Rosa Luxemburg ve Partinin Rolü

www.mahalledenmeclise.org

Yeni ufuk noktaları gerekiyor

Şenol Karakaş

Meclise Ufuk Gerek kampanyası 22 Temmuz Genel Seçimleri sırasında gerçekleşen etkili kampanyaların başında geliyor. Kampanyanın iki temel özelliği çok belirgindi: Birincisi, Ufuk Uras kampanyası, politik açıdan keskin bir kampanyaydı. Baskın Oran kampanyasının da öne çıkan "ezber bozma" esprisi kampanyanın bir dizi aşamasında kendisini gösterdi.

Ufuk Uras kampanyası başından sonu kadar anti kapitalist bir kampanyaydı. Sadece kapitalizmin neden olduğu sorunlara karşı değil, kapitalizmin kendisine karşı da sloganlara sahipti. Neo liberal politikalar, "baldırı çıplakların" sesiz sloganıyla teşhir edildi. İşçi sınıfı ve emekçilerin hakları ve özgürlükleri sokakta haykırıldı.

Hareketin sesi olmak, ezber bozmak

Küresel ısınmaya karşı, Kyoto Protokolü'nü imzalamayan ABD ve Türkiye'ye karşı kampanya boyunca ses çıkartıldı.

Nükleer santrallara karşı dövizler seçim bürolarına asıldı.

İrkçılığa karşı, milliyetçiliğe karşı konuşmalar, bildiriler kampanya boyunca dağıtıldı.

Kampanyanın sihirli noktalarından birisi Kürt hareketiyle anti kapitalist hareketin altı hafta boyunca somut bir hedef için birlikte mücadele etmesiydi.

Sadece Kürt hareketiyle birlikte mücadele edilmedi. Her yürüyüşte, "Hepimiz

Hrant'ız, hepimiz Ermeniyiz" sloganı da atıldı. Hrant'ın anan, unutmayan on binlerce İstanbullu kampanya boyunca halkların kardeşliğine dair güçlü bir isteği dile getiren Ufuk Uras kampanyasında gönüllü bir biçimde yer aldı. Hrant Dink'in başlatığı, cenazesinde on binlerce insanın devam ettirdiği yürüyüş, seçim kampanyasında doğrudan siyasal biçimler olarak sürdü.

Sokağın sesi olmak

Seçim kampanyası

sirasında açılan onlarca seçim bürosu ve her gün sabahdan akşama kadar neredeyse İstanbul 1. Bölge'nin tüm sokaklarında kampanyanın taleplerinin görünür kılınmasını sağlayan dinamizm, Ufuk Uras kampanyasının ikinci temel özelliği idi.

Sokağa çıktık, darbe olur mu tartışmalarının göbeğinde sokakta darbeye karşı demokrasiyi savunan etkili bir kampanya yaptık.

Mücadelenin sokakta kazanılacağını gösteren, sokakta her gün bir öncekinden yaygın bir

kampanya yaparken Ufuk Uras seçim sloganlarını görünür kılan bir mücadele dönemi idi.

Mahalleden Meclise yerel seçim kampanyası, Ufuk Uras ve Baskın Oran kampanyalarının bu olumlu deneylerinin üzerinde yükselir ve Türkiye çapında yaygın bir kampanya olarak örgütlenebilirse, bambaşka bir birliği yaratabiliriz. Hareketin ve ezilenlerin sokakta her günkü kampanyalar içindeki birliği doğrudan siyasal biçimler olarak gelişebilir.

Solun birliği, ama hangi solun birliği ?

Hrant Dink cenazesine katılan muhteşem kalabalık solda bir dizi gelişmeyi hızlandırdı. Bir yanda cenazeye katılmayan, cenazeye katılmayı doğru bulmayan, Ermeni soykırımı görüşünü safсата olarak adlandıran bir sol daha hızlı bir biçimde şekillendi.

301. maddeyi savunma noktasına savrulan, ırkçı iklimin puslu havasında kaybolan, yükseldiğini düşündükleri milliyetçi havaya adapte olmaya çalışarak büyümeye çalışan bir solun şekillenmesi Hrant Dink'in cenazesiyle tırmanışa geçti. Bu tırmanış, toplumdaki büyük politik yarılmanın kaçınılmaz sonucu oldu.

Milyonlarca insanın kendisini Ermeni olarak hissetmesine neden olan cinayet, devletin ve egemen sınıfın en köklü, en sorgulanmaz ideolojisini sarstı. Cenazeye katılan büyük kalabalık milliyetçiliğe karşı tepkisini gösterdi. Bu tepkiyi gösterirken sol güçlerinden kıyas götürmez büyüklükte bir öfke selinin ve milliyetçilikle uzlaşmaya her daim yatkın dünya görüşünden fersah fersah uzak bir politik netliğin birleşmesi sola hangi admların atılması gerektiği yönünde bir dizi ipucu sundu.

Bu ipuçlarından birincisi, solun etkileyebileceği, aslında solun çoktan bütünleşmesi gereken yüzbinlerce insanın solun yanında her hangi bir bağ yok. Bu ise bütünüyle solun sorunu. Solun sıkışmışlığı, sol hareketlerdeki sekterlik, grup çıkarlarından başka her hangi bir gelişmeyi düşünemeyecek kadar içe kapalı olması, hareketin potansiyellerinin görülmemesi sorunun solun birliğinden bambaşka bir boyutta olduğunu gösteriyor.

Toplumda Kürt sorununun çözümü hiç olmadığı kadar yaygın bir biçimde tartışılırken, on binlerce insan "Hepimiz Ermeniyiz" diyebilirken, yoksulluğa ve IMF'ye öfke hiç olmadığı kadar yaygınken, savaşa karşı halkın tam içinde çok yaygın bir duyarlılık varken, sol bu kadar etkisiz ve kendi dünyasında yaşamakta ısrarlıysa, solun birleşmesinden söz etmek, bir sol birlikten söz etmek anlamsız.

Anlamli olan hareketin birliği. Anlamli olan hareketi geçmeye hazır binlerce insanın öfkesini, enerjisini, politik fikirlerini, mücadele azmini açığa çıkartabileceği kanalları yaratmak. Örgüt ittifakları bu hareketin sahip olduğu potansiyellere yaklaşma olanağı taşıyor.

Örgütsel sloganlar hareketin sloganlarının, örgütlerin taleplerinin aktivistlerin taleplerinin çok daha gerisinde olduğu çok açık.

Bu açıklığı, Ufuk Uras ve Baskın Oran kampanyasında da bir kez daha gördük. İstanbul'daki bu iki seçim kampanyasını yeni bir sol hareketin, geleneksel olmayan, özgürlükçü bir solun şekillenmesinin başlangıcı olarak binlerce insan kampanyada müthiş bir dinamizmle çalıştı. Şimdi başarılması gereken çeşitli kampanyaların birbirine bağlarken, yerel seçimler için başlayacak kampanyayı tüm diğer kampanyalarla birleştirmek.

Başarılması gereken solun birliği değil. Solun neyi ifade ettiği konusunda kafalar karışık. Başarılması gereken, harekete her seferinde ama her seferinde daha büyük kanalları yaratmak. Sola değil, sokağa, mücadeleye bakmak.

Mahalleden Meclise kampanyasının ilk imzacılarından biri olan Kerem Kabadayı, 19 Temmuz'da Ufuk Uras'a için oy çağrısını yaparken...

HALKLARIN KARDEŞLİĞİ İÇİN mahalleden meclise!

Kürt olmak Kürt illerinde zor bir iş ama batıda olduğu kadar değil. Batıda yani Ankara, İzmir, İstanbul ve diğer şehirlerde Kürt olmak potansiyel suçlu olmak anlamına geliyor. Son zamanlarda moda haline gelen kimlik kontrollerinde nüfus kâğıdına göre bir Kürt ilinde doğmuşsanız polis tarafından alıkonulmak kaderiniz.

Ayrımcılık her düzeyde Sadece Kürt olmak da değil, azınlıklara mensup olmak ırkçılığın ve milliyetçiliğin bir devlet yönetme biçimini aldığı bürokraside direk dışlanmak anlamına geliyor.

Bu sorun devlet bürokrasisinin bir mekanizması olarak

işleyen yerel yönetim birimlerinde de aynı biçimde yaşıyoruz. Yerel yönetimlerde azınlıklara pozitif ayrımcılık uygulamaları bir yana, ayrımcılık temel bir yönetim şekli olarak sürüyor.

Mahalleden Meclise kampanyası bu yüzden de çok önemli. Hiçbir biriminde ırkçılığın, ayrımcılığın uygulama fırsatı bulamadığı bir yerel yönetim anlayışının mümkün olduğunu göstermek, "başka bir yerel yönetim" diyebilme için Mahalleden Meclise kampanyası önemli bir fırsat sunacak.

Kardeşlik için sokakta kampanya

Aynı zamanda kampanyanın örgütlenmesi hak-

ların kardeşliğine güçlü bir vurgu yapacak. Mahalleden Meclise kampanyası Baskın Oran ve Ufuk Uras kampanyalarının başardığı ezilenlere güven verme yeteneğini çok daha yaygın bir biçimde gerçekleştirebilir.

Bugünden sokakta örgütlenmeye başlayan bir yerel seçim kampanyası bir yandan tüm hareketin aktivistlerini bir araya getirir, harekete yeni bir siyasal kanal açarken bir yandan da tıpkı 22 Temmuz seçimlerinde İstanbul birinci ve ikinci bölgelerde olduğu gibi sokaklar halkların kardeşliği sloganıyla çınlayabilir.

Böyle bir kampanya, sokakta örgütlenen, bin-

lerce ama binlerce aktivisti bir araya getiren, kazanmayı ve Türkiye çapında etkin bir güç olmayı hedef olarak önüne koyan bir kampanya ayrımcılığa maruz kalanların eksikliğini hissettiği en önemli sorunun giderilmesi için ileriye doğru atılmış büyük bir adım olur.

Bu, güçlü, ayakları üzerinde duran, sokakta hareket eden, daima ezilenlerden yana olan, özgürlükçü olan, emek hareketini etkileyen yeni bir solun şekillenmesi sorunudur.

Bu sorun giderildiğinde ne Kürt halkı, ne Ermeniler ne de diğer dışlanan toplumsal kesimler kendilerini yalnız hissedecekler.

Buca'da küresel ısınma toplantısı

Buca Belediyesi ile Küresel Eylem Grubunun beraber örgütlediği Küresel ısınma konulu toplantı geçen hafta gerçekleştirildi. Toplantıya KEG çok sayıda el ilanı dağıtarak hazırlanırken, Buca Belediyesi de hazırladığı afişlerle çağrı yaptı. Toplantıda Umud İklimi adlı film gösterildikten sonra küresel ısınma ile ilgili bir sunum yapıldı. Toplantının sonunda katılımcıların etkinlikten hoşlanmalarının yanı sıra bu tarz toplantıların sayısını arttırmayı da konuştu. Buca eğitim fakültesinde benzer bir toplantıyı örgütlemeyi katılımcılardan birisi üzerine vazife edindi. Öğretmen bir arkadaş ise okulunda filmi gösterebileceğini, öğrencileriyle beraber küresel ısınmanın etkileri ve nasıl önleyebiliriz konulu resim çalışmalarını yapmayı hedefledi. Ayrıca ev kadını filmi evde arkadaşlarına ve çocuklarına gösterebilmek üzere istedi.

Nükleer santral, ya patlarsa?

Hafta sonu KEG Üsküdar Altunizade Kültür Merkezi'nde "Nükleer Santral Ya Patlarsa" paneli düzenlendi. Darbeydi, ergenekondu derken gündemin bu kadar yoğunluğu içerisinde fena olmayan bir toplantı yapıldı. Toplantıya lise öğrencileri çocuklarıyla gelen anneler katıldı

Konuşmacılar Özgür Gürbüz ve Meltem Oral, nükleer santralleri, enerji sorununun giderilmesinde tek çözüm yolu olarak gösteren lobinin, argümanlarına hem tarihten hem de günümüzden, çarpıcı örnekler vererek etkileyici bir sunum yaptılar. Nükleer santrallerin kurulduğu ülkelerde

yaşanan sorunları, kazaları, yol açtığı hastalıkları, atıklarının yok edilemediğini, savaşlarda ağır sonuçlara neden olduğu ve en önemlisi, hem kuruluşunun hem de işletilmesinin, pahalıya mal olduğu ve bunun faturasının halka çıkartılacağı ve alternatif enerji kaynakları, toplantının öne

çıkın vurgularıyla. Bunun için sokağa çıkmak, stantlar açmak, toplantılar düzenlemek, nükleer santral kurma fikrinin önüne geçilmesinde, önemli bir adım olacağı için, 26 Nisan'da Kadıköy'de buluşmak üzere sözleşildi. Etkinlik Grup Marsis'in konseriyle devam etti.

sosyalist işçi ne savunuyor?

Aşağıdan sosyalizm

-Kapitalist toplumda tüm zenginliklerin yaratıcısı işçi sınıfıdır. Yeni bir toplum, işçi sınıfının üretim araçlarına kolektif olarak el koyup üretimi ve dağıtımını kontrol etmesiyle mümkündür.

Reform değil, devrim

-İçinde yaşadığımız sistem reformlarla köklü bir şekilde değiştirilemez, düzeltilemez. -Bu düzenin kurumları işçi sınıfı tarafından ele geçirilip kullanılamaz. Kapitalist devletin tüm kurumları işçi sınıfına karşı sermaye sahiplerini, egemen sınıfı korumak için oluşturulmuştur. -İşçi sınıfına, işçi konseylerinin ve işçi milislerinin üzerinde yükselen tamamen farklı bir devlet gereklidir.

-Bu sistemi sadece işçi sınıfının yığınsal eylemi devirebilir. -Sosyalizm için mücadele dünya çapında bir mücadelenin parçasıdır. Sosyalistler başka ülkelerin işçileri ile daima dayanışma içinde.

-Sosyalistler kadınların tam bir sosyal, ekonomik ve politik eşitliğini savunur.

-Sosyalistler insanların cinsel tercihlerinden dolayı aşağılanmalarına ve baskı altına alınmalarına karşı çıkarlar.

Enternasyonalizm

-Sosyalistler, bir ülkenin işçilerinin diğer ülkelerin işçileri ile karşı karşıya gelmesine neden olan her şeye karşı çıkarlar.

-Sosyalistler ırkçılığa ve emperyalizme karşıdır. Bütün halkların kendi kaderlerini tayin hakkını savunurlar.

-Sosyalistler bütün haklı ulusal kurtuluş hareketlerini desteklerler.

-Rusya deneyi göstermiştir ki, sosyalizm tek bir ülkede izole olarak yaşayamaz. Rusya, Çin, Doğu Avrupa ve Küba sosyalist değil, devlet kapitalistidir.

Devrimci parti

-Sosyalizmin gerçekleştirilmesi için, işçi sınıfının emilman, en mücadelecisi kesimi devrimci sosyalist bir partide örgütlenmelidir. Böylesi bir parti işçi sınıfının yığınsal örgütleri ve hareketi içindeki çalışma ile inşa edilebilir.

-Sosyalistler pratik içinde diğer işçilere reformizmin işçi sınıfını çıkarılmasına aykırı olduğunu kanıtlanmalıdır. Bu fikrileri katılan herkesi devrimci bir sosyalist işçi partisinin inşası çalışmasına omuz vermeye çağırıyoruz.

haksızlıkları, mücadalenizi, yorumlarınızı bize yazın

sosyalistisci@gmail.com

Müjde! İzmir'de harekete gaz veren gelişme

Aktivistlerin küresel ısınmadan, darbe karşıtlığına, nükleer santral karşıtlığından, ırkçılık, milliyetçilik, cinayetçilik karşıtlığına, Genel Sağlık Sigortası'ndan, savaş karşıtlığına kadar çok sayıda konuyu tartışıp, kampanyaları büyütebileceği yeni bir yer açılıyor. Antikapitalist hareketin karşı karşıya kaldığı tüm sorunların etrafında tartışılabileceği bu yer önümüzdeki haftadan itibaren antikapitalistlerin hizmetinde!

TRT çalışanları yürüdü

AKP hükümetinin emekçilere saldırılarını sürdürüyor. Şimdi de TRT çalışanlarının başka kurumlara sürgünü söz konusu. 29 Mart Cumartesi günü KESK'e bağlı Haber Sen üyesi TRT çalışanları Galatasaray Meydanı'ndan Taksim Gezi Parkı'na yürüdü. 400 kişinin katıldığı yürüyüş çalışanların hükümete duydukları öfkeyi yansıtırıyor. Ancak taşınan Türk bayrakları ve "AKP karanlığı"na karşı atılan sloganlar çevreden hemen hiç destek görmedi.

DurDe 7 Haziran İstanbul mitingine hazırlanıyor

29 Mart Cumartesi günü, İstanbul'da, Karakedi Kültür Merkezi'nde toplandı. Ankara, İzmir, Bursa, Tekirdağ, Afyon ve İstanbul katılımcılarının ortak hedefi 7 Haziran'da yapılacak ilan edilen "301 Kaldırılın, Düşünceye Sınırsız Özgürlük" mitingine hazırlıkları konuşmaktı. 7 Haziran mitingine 10 hafta kala yapılan toplantıda mitingine dair yapılacak işlerin ayrıntıları görüşüldü.

Hazırlıklar arasında yerleşme faaliyeti en önemli konulardan biri. Bu çerçevede, İstanbul dışından gelen temsilcilerin de önerileri doğrultusunda, ilişkiler bulunan şehirlerde önce aktivist toplantıları yapılması kararlaştırıldı.

Her bir yerel için 10 hafta içinde çeşitli konu başlıklarıyla toplantılar yapılacak.

Okullarda açılacak standların genel olarak bahar senliklerine denk getirilmesi kararlaştırıldı. Üç büyük şehirde sokak etkinliklerinin yanı sıra diğer şehir ve bölgelerde de sokağa dönük etkinlikler yapılacak.

301 mitingine çalışma grubu dışında daha önceden oluşturulan Aktivist

Bugüne kadar 301'e karşı neler yapıldı?

İrkçılığa ve milliyetçiliğe Durde girişimi tarafından başlatılan, 301 kaldırılın kampanyası için çok sayıda etkinlik düzenlendi. Yapılan toplantılara 2000'i aşkın kişi katıldı. Yapılan basın açıklamalarına toplamda 1000 kadar katılım oldu. 301'i teşhir eden bültenlerden 5000 adet dağıtıldı. Kampanyaların ve sivil toplum örgütlerinin düzenlediği mitinglerde binlerce bildiri dağıtıldı ve 301'e karşı imza toplandı. Hrnt Dink'in ve Agos'un davalarına katılım sağlandı. Barışarock festivalinde binlerce bildiri dağıtıldı imza toplandı. Önümüzdeki dönem 301'e karşı kampanyasına hız verecek olan ırkçılığa ve milliyetçiliğe Durde girişimi 7 Haziran'da kitlesel 301 kaldırılın mitingini düzenleyecek.

Okulu ve iletişim çalışma grupları da aldıkları bir dizi kararı ve yeniliği tanıttılar.

Örneğin, internet ortamında bir e-bülten çıkarılması, bir 301 broşürü hazırlanıp bastırılması, bültenin ikinci sayısının bir an önce basılması ve dağıtıl-

ması, bir aktivist portalının oluşturulması yapılacak işler arasında bulunuyor.

DurDe'nin Ağustos 2007'de Barışarock alanında ilk kez toplanmaya başladığı 301 karşıtı mitingine yakın bir tarihte meclise sunulacak.

Yaklaşık 1 yıldır sürdürülen "301 Kaldırılın, Irkçılar Yargılansın" kampanyası 7 Haziran'da yapılacak mitingle sona erecek.

DurDe aktivistleri bundan sonra yapacakları yeni kampanyaları hakkında düşünmeye başladılar bile.

sosyalist işçi

■ Z Yayıncılık ve tanıtım hizmetleri Ltd. Şti.
■ Sahibi: Arife Köse ■ Sorumlu Yazışmaları Müdürü:
Volkan Tamusta ■ Adres: Caferağa Mahallesi,
Nail Bey Sokak, No: 9/15, Kadıköy/İstanbul
■ Baskı: Yön Matbaası, Davutpaşa Cad. Güven
Sanayi Sitesi, B Blok 360 Topkapı, İstanbul
■ Yerel süreli yayın, haftada bir yayınlanır
www.sosyalistiscd.org

26 NİSAN'DA KADIKÖY'DEYİZ!

Nükleer lobi, iş üstünde yakalandı

27 Mart günü Türk Asya Stratejik Araştırmalar Merkezi (TASAM) tarafından İstanbul Cevahir Kongre Merkezi'nde yapılan "Nükleer Teknolojide Dünya Konjonktürü: III. ve III+ Nesil Nükleer Reaktörler Kongresi"ni protesto etmek için Küresel Eylem Grubu aktivistleri toplantı salonunun önünde basın açıklaması yaptı. Açıklama Enerji Bakanı Hilmi Güler ve The Simpson adlı çizgi filmdeki nükleer santral patronu MR.Burns karakterinin tokalaşırken görüntüsünün bulunduğu bir pankartın önünde yapıldı.

Yıllardır Türkiye'de nükleer santral kurulması fikrine balıklama atlayan çokuluslu şirketler, Areva, Westinghouse, General Electric, AECL, Siemens ve bu şirketlerle konsorsiyum kurmaya çabalayan Çalık, Sabancı, Zorlu gibi firmaları, Çernobil felaketinin ardından radyasyonlu çarpların içişmesine, fındıkların yenmesine ses çıkarmayan TAEK'i, Akkuyu halkı istemesine rağmen bize tüm Türkiye nükleeri bekliyormuş gibi yutturmaya çalışan Enerji Bakanı'ni protesto eden aktivistler otel görevlileri ve nükleer yanlılarının müdahalesi ile karşılaştı.

Eski TAEK Başkanı Emin Özbaş protestocuları bilim-sellikten uzak olmakla

KEG aktivistlerinin doğrudan eylemi nükleerlileri sınırlendirdi. Nerede nükleer lobisi varsa orada protesto var.

itham etti. Bilimsellikten uzak KEG aktivistleri dışında salonda bulunan bilimsel insanlar nükleer atıkların ne olacağı konusunda hiçbir açıklama getiremiyorlar.

Çernobil felaketine "palavra" diyorlar. Nükleerlerin pahalı bir enerji olduğunu gizliyorlar. Tüm bunlar yetmezmiş gibi

"nükleerlerin gidip de kalkınmadığı bir ülke yok" diyerek yalan söylüyorlar. Sanki tüm dünya nükleere koşuyormuş gibi davranan bilimsel insanlar otuz senedir inşa olamayan reaktörlerden, milyar dolarlık masraflardan, kazalardan, bir bir kapanan santrallardan, bir daha santral kurmamak

üzere referandumda karar alan ülkelere haberleri yokmuş gibi davranıyorlar. Ancak bunları biliyorlar, Türkiye'nin nükleere karşı olduğunu bildikleri gibi. Kâr hesapları için gerçekleri yalanlayarak oldukça bilimsel davranıyorlar. Protestocu aktivistler salondan ayrılırken nükleerci Adil Buyan "aç kalamazsınız!" diye hursla bağırıyordu.

Kendisinin de gayet iyi bildiği gibi kurmak istedikleri 5bin MW'lık santralde en fazla 200 kişi istihdam edebilecekler ancak sadece 1 MW'lık her rüzgar gücü 21 kişiyi istihdam edebiliyor.*

*Wind force 12 www.ewea.org

● İran'ı nükleer silah ele geçirmek istediği için tehdit edip duran ABD, dünyada nükleer bombayı kullanmış tek ülke.

● Hitler'in nükleer araştırmaları başlatmasının ardından ABD sahip olduğu nükleer bombaların nasıl bir etki yaptığını görmeye başlandı. Hiroşima'da bombanın etkisini yeterince anlamadığını düşünen ABD ardından Nagasaki'de atom bombasını "denemekte" bir beis görmedi. 2. Dünya Savaşı'nın Genelkurmay Başkanı'nı yapmış olan Eisenhower zamanında "Barış için atom" projesini gerçekleştirmek için adımlar attı. Anlaşılan Eisenhower nükleer üzerine çok düşüncü ve nükleer barış sanatına dönüşebileceğine karar vermiş.

● Silahlanma yarışısı içinde olan ülkelerin vazgeçilmez ise nükleer silahlar. 2005'teki raporlara göre silahlanma yarışısı içindeki dünya kendi rekorunu kırmıştı. ABD de nükleer silahlar konusundaki "barışçıl" tarihini geleceğe taşımakta ısrarlı. Binden fazla stratejik başlığı bulunuyor. İtalya, Almanya, Hollanda ve Türkiye'deki üslerinde 480 nükleer bombasını barındıran ABD'nin 90 bombası da incirlik Üssü'nde.

● Silahlanma konusunda hiç de ketum davranmayan Türkiye'nin nükleer macerası da 40 yıldır sürüyor. Daha doğrusu hükümetlerin nükleer konusundaki fanatik ruh halleri. Hemen hemen her hükümet Sinop ve Akkuyu'ya nükleer santral kurma girişimlerinde bulunurken bugün artık bir de nükleer yasamız var. Enerji Bakanı Hilmi Güler'in açıklamasına göre ise nükleer santral kurma isteklerinin amacı tamamen "barışçıl".

1 6 - 1 9 m a y ı s i s t a n b u l

MARKSİZM08

marksizm2008@gmail.com 0536-335 10 19 www.dsip.org.tr

DSİP tarafından

örgütlenen

4 günlük

tartışma

toplantıları

dizisi